

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 525 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Τα Μπλόκα της Οργής ανοίγουν τον Δρόμο της Ανατροπής

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ !

Σαν τους χειρότερους φασίστες, ο αμερικανικός στρατός εισέβαλε στη Βενεζουέλα και απήγαγε τον εκλεγμένο πρόεδρο Νικολάς Μαδούρο. Τα κουραφέξαλα περί «διεθνούς δικαίου» πάνε περίπατο όταν οι μεγαλύτεροι ληστές στην Ιστορία, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, χάνουν τα πετρέλαια και δεν έχουν τις κυβερνήσεις μαριονέτες τους. Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο της «πολιτισμένης» Δύσης.

Η απαγωγή του Μαδούρο μας γυρίζει δεκαετίες πίσω, στην εποχή των αποικιών. Για να μπορούν οι αμερικάνικες πολυεθνικές να κλέβουν ανενόχλητες τον πλούτο των εξαρτημένων και αποικιακών χωρών. Στην περίπτωση της Βενεζουέλας, οι αμερικάνοι εδώ και 27 χρόνια έχουν χάσει έναν άλλοτε στενό σύμμαχο στην περιοχή, ίσως τον πιο σημαντικό, λόγω των μεγάλων αποθεμάτων που διαθέτει η χώρα σε πετρέλαιο. Με την επικράτηση της Μπολιβαριανής Επανάστασης και του ηγέτη της, Ούγκο Τσάβες, έχουν χάσει κάθε πάτημα στη χώρα. Ιδιαίτερα την κρατικοποίηση της πετρελαϊκής εταιρείας δεν την συγχώρεσαν ποτέ!

Με αυτό το πραξικόπημα ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θέλει να βάλει στη θέση του Μαδούρο την φιλοαμερικάνικη αντιπολίτευση. Γι αυτό το σκοπό η CIA είχε «μπουκώσει» πολλά δολάρια την αντιπολίτευση ως τώρα, χωρίς όμως να καταφέρει πολλά πράγματα. Πρόσφατα, έδωσαν το «νόμπελ ειρήνης» στην ηγέτη της αντιπολίτευσης, Μαρία-Κορίνα Ματσάδο, ένα δοσίλογο στοιχείο που καλούσε ανοιχτά σε στρατιωτική εισβολή για την ανατροπή της κυβέρνησης Μαδούρο.

Ο Τραμπ δεν είναι «ειρηνοποιός» όπως καμώνεται με το ηλίθιο ύφος του. Είναι ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ, αυτός είναι ο πραγματικός ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ. Πρέπει να εξαφανιστούν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές από όλο τον πλανήτη. ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ με τους αποικιοκρατικούς πολέμους των ΗΠΑ, με την υποδούλωση των λαών!

Για να σταματήσουμε τον πόλεμο πρέπει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και οι σύμμαχοί του να χάσουν σε όλα τα μέτωπα. Να κάνουμε πόλεμο ενάντια στους πολέμους των ΗΠΑ! Να δημιουργηθούν παντού «νέα Βιετνάμ»!

Στην Ελλάδα ο Μητσοτάκης συνεργάζεται σε όλα τα σχέδια των ΗΠΑ. Ήταν από τους πρώτους που αναγνώρισαν τους πραξικοπηματίες του Γουαϊδό το 2019, παραχωρεί την χώρα σαν οικόπεδο στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, κουνάει υποτακτικά το κεφάλι σε κάθε νεύμα του Τραμπ. Ένα πραγματικό αντιπολεμικό κίνημα θα πρέπει να πετάξει στα σκουπίδια μια τέτοια κυβέρνηση δολοφόνων και τρομοκρατών. Μόνο έτσι θα «αναπνεύσουν» οι αγρότες στα μπλόκα και όλοι μας.

Σε κάθε γειτονιά, χώρο δουλειάς, σχολείο και σχολή θα φωνάξουμε **ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ!** Ο Μαδούρο δε θα γίνει Αλιέντε! Ο ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!

Άμεση απελευθέρωση του προέδρου της Βενεζουέλας, Νικολάς Μαδούρο
Να φύγουν άμεσα τα αμερικανικά στρατεύματα από το έδαφος της Βενεζουέλας
Άρση των οικονομικών κυρώσεων, που καταδικάζουν τον βενεζουελάνικο λαό σε μόνιμη πείνα
Έξω οι βάσεις- ΝΑΤΟ – Κάτω η φιλοαμερικανική κυβέρνηση Μητσοτάκη!

ΠΕΝΕΝ

Μεγάλη νίκη μετά από 8 ημέρες καθολικής απεργίας
σελ. 5

Αφιέρωμα: Αγρότες

Αγροτικές κινητοποιήσεις σε Ελλάδα και Ευρώπη
σελ. 8-11

Πολιτική

Σε αποδρομή η ΝΔ - Κατακερματισμός στην αντιπολίτευση
σελ. 12

Ιστορία

Τρεις επαναστάτες, πρότυπο για κάθε εργαζόμενο
σελ. 15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδι-αίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλ-λευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολι-τισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελα-στικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της ερ-γατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ’ όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γί-νεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπο-ρούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πο-λεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παρα-δόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να κα-ταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθε-ρισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπερια-λιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπο-ρούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επι-στημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέ-ση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελ-λάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχου-με λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανα-κτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνω-ση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οι-κοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλι-νικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυ-στηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτού-ρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προ-δοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργα-τικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινή-μάτων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπι-κές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.
(Δεκέμβρης 2025 - Γενάρης 2026)

Από τις αρχές Δεκέμβρη του τρέχοντος έτους και μέχρι τέλη Γενάρη του 2026 θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ’ αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στήριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οι-κονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστι-κή τάξη είναι βασική προϋπό-θεση για την πολιτική της ανε-ξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνι-στή που γνωρίζει την ατα-λάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνι-κών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευ-θεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφα-λαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώ-τος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστι-

κής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίζετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνει-σφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονια-κές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπα-νια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιτα-λισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύ-θυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνο-ντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματι-νές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Πάιννενα

Βιβλιοπωλείο “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Πάιννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Αυτή είναι η αλήθεια που βροντοφωνάζουν οι αγρότες στα μπλόκα στον πολυήμερο αγώνα τους, σε μια από τις μεγαλύτερες στην ιστορία του αγροτικού κινήματος αλλά και αποφασιστικότερες κινητοποιήσεις χωρίς μέχρι τώρα σημεία ηττοπάθειας ή συμβιβασμού. Απέναντι στα αιτήματα επιβίωσης (κυριολεκτικά) των αγροτών, η απάντηση της άθλιας κυβέρνησης είναι η συκοφαντία, τα πρόστιμα, η διάσπαση, η στοχοποίηση, ο λεγόμενος κοινωνικός αυτοματισμός, τα αγροτοδικεία, η εξαγορά συνειδήσεων κ.ά. Ωστόσο τίποτα από όλα αυτά δεν φαίνεται να κάμπτεi τον αγώνα. Η κοινωνική απέχθεια που εκφράζεται ανοικτά αλλά όχι ενεργά για την νεοφιλελεύθερη πολιτική του καθεστώτος Μητσοτάκη χτυπάει «κόκκινο»!

Ο Μητσοτάκης και οι παπαγάλοι του διαφημίζουν το «success story» της οικονομικής πολιτικής του, την ίδια περίοδο που η οικονομία βυθίζεται όλο και περισσότερο σε διαλυτική κρίση. Αυτό προβλέπουν οι αναλύσεις όλων των διεθνών οργανισμών (Κομισιόν, ΟΟΣΑ, ΔΝΤ κ.ά.) για την «ανάπτυξη». 2026: περίπου 2,4%, 2027: 1,7%, 2028: 1,6%. 2029: μόλις 1,3%. Στον προϋπολογισμό του 2026 όλες οι κοινωνικές δαπάνες μειώνονται. Ενδεικτικά: Παιδείας -9,02%, Υγείας -4,72%, Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας -5,6%, Υποδομών και Μεταφορών -12,1%, οι δαπάνες για μισθοδοσία των εργαζομένων (κεντρική διοίκηση και ευρύτερος δημόσιος τομέας) -5,54% κ.λπ. Ο πληθωρισμός – η ακρίβεια είναι ακόμη μεγαλύτερη – θα αυξηθεί 2,2% το 2027, 2,3% το 2028 και 2,3% το 2029. Βάσει αυτών των προβλέψεων, η σωρευτική αύξηση του πληθωρισμού από το 2026 έως το 2029 θα ανέλθει σε 6,8%

Οι αγρότες στους λόγους τους απέδειξαν το πλήρες αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει η αγροτική οικονομία, με

«Είχαμε 14 αιτήματα, ικανοποιήθηκαν μηδέν»!

συγκεκριμένα στοιχεία και όχι αερολογίες. Βέβαια η συνολική οικονομία δεν είναι σε καλύτερη κατάσταση. Και τόνισαν ακόμη ότι το τελειωτικό χτύπημα έρχεται με την συμφωνία της ΕΕ με τις χώρες της Λατινικής Αμερικής (και Ινδίας) για την εισαγωγή φτηνών αγροτικών προϊόντων, τη συμφωνία Mercosur (μετά τις μεγάλες αγροτικές κινητοποιήσεις η υπογραφή της αναβλήθηκε για τον Ιανουάριο του 2026).

Θα δοθεί πολιτική λύση στο οικονομικό αδιέξοδο;

Το τωρινό αγροτικό κίνημα δεν είναι το πρώτο μετά την Μεταπολίτευση που έρχεται στο προσκήνιο και ζητάει την ικανοποίηση των αιτημάτων του και ευρύτερα δικαιοσύνη απέναντι σε μια ελίτ που πλουτίζει με τους πιο βρώμικους τρόπους και σε βάρος αυτών που παράγουν τον πλούτο. Είναι όμως από τις λίγες φορές όπου, λίγο-πολύ, εκφράζεται αυτόνομα, αυτό-οργανωμένα και δημοκρατικά (τάση του κινήματος της 28/2). Εκτός όμως από αυτά τα γνωρίσματα είναι επίσης από τα 2-3 κινήματα μετά την Μεταπολίτευση (πρώτοι εργατικοί αγώνες, 6 Δεκέμβρη 2008, κοινωνικός πόλεμος 2010-2012) που έχει πολιτικά χαρακτηριστικά και μάλιστα χωρίς την παρέμβαση κάποιου κόμματος ή ενός χαρισματικού ηγέτη. Γεννήθηκε από την διαρκή φτωχοποίηση του ελληνικού λαού (είμαστε οι τελευταίοι σε αγοραστική δύναμη στην ΕΕ, κάτω και από την Βουλγαρία), από την λεηλασία του κεφαλαίου και την απληστία των τραπεζών, της κατευθυνόμενης αστικής δικαιοσύνης, των

μνημονίων, της διαλυμένης παιδείας, υγείας, κοινωνικής ασφάλισης και τους κολίγους της υπαίθρου. Η χώρα μας ζει μια από τις χειρότερες ιστορικές περιόδους της. Την χρεοκοπία του 2010 που τόσο βάνανσα την πλήρωσαν οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα/αγρότες και η νεολαία την διαδέχτηκαν η φαυλότητα και ο αυταρχισμός (άλλωστε αυτά τα δυο πάνε μαζί) που επιχειρούν να δώσουν το τελευταίο χτύπημα στη Μεταπολίτευση και τις κατακτήσεις του ελληνικού λαού. Οι «χασάπηδες», οι «φραπέδες» και οι κυρίες με τις «Φεράρι», όχι μόνοι τους αλλά μαζί με τους «από πάνω», λεηλάτησαν τα κοινοτικά κονδύλια και την ελληνική κτηνοτροφία και γεωργία, όπως και οι ελίτ των πόλεων τον πλούτο που παράγουν οι εργαζόμενοι. Αυτά για τους εισαγγελείς δεν υπάρχουν!

Αυτή την κατάσταση ετοιμάζονται να εκμεταλλευτούν ο Κ. Καραμανλής, ο Σαμαράς, ο Ε. Βενιζέλος, ο Αλ. Τσίπρας, ο Ν. Ανδρουλάκης, υποκρινόμενοι ότι δεν έχουν καμία ευθύνη για την σημερινή άθλια οικονομική και πολιτική κατάσταση. Τέλος απ' ό,τι φαίνεται και η Καρυστιανού και πιθανόν και άλλοι θα κατέβουν στις επερχόμενες εκλογές. Σε κάθε περίπτωση θα φανούν πολλά κατά την προεκλογική περίοδο από τις αρχές του νέου χρόνου που αναμένεται να αρχίσει, για την οποία υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις να λάβει διαστάσεις τέτοιες που δεν έχει δει η Ελλάδα από τη Μεταπολίτευση και μετά. Ωστόσο το πρόβλημα δεν είναι να τελειώσει η παρούσα κυβέρνηση, αλλά μαζί με τον Μητσοτάκη να

τελειώσει μια ολόκληρη εποχή, αυτή που μας οδήγησε στη χρεοκοπία και που κατά πάσα πιθανότητα μας οδηγεί σε μια νέα.

Αλλά το κυρίως ζητούμενο δεν είναι οι εκλογές, χωρίς να υποτιμούμε τη σημασία τους — είναι και αυτή μια μάχη όπου πρέπει να τους τιμωρήσουμε όχι μόνο για όλα τα δεινά που επέφεραν στον ελληνικό λαό αλλά κυρίως για να ανοίξουμε νέους δρόμους, νέους ορίζοντες για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Μόνο με τους αγώνες μας, θα φύγουν

Τον δρόμο τον δείχνουν οι αγρότες και γι' αυτό χρειάζεται να τους συμπαρασταθούμε όλοι. Ο αγώνας βρίσκεται σ' ένα αποφασιστικό και κρίσιμο σημείο και όλα τα ενδεχόμενα πολιτικού χαρακτήρα μέσα στις λίγες επόμενες μέρες είναι ανοικτά. Και όχι μόνο αυτό αλλά να ξεκινήσουμε όλοι έναν αγώνα διαρκείας για να γκρεμίσουμε αυτή τη σαπίλα και τη αθλιότητα που κυβερνά. Γιατί όχι μόνο θα συνεχίσουν να μας εκμεταλλεύονται και να κλέβουν τον μόχθο μας, αλλά είναι πολύ πιθανό να μας οδηγήσουν σε ένα νέο ολέθριο πόλεμο. Σ' αυτά τα πολεμοκάπηλα σχέδια ο Μητσοτάκης και η κυβέρνησή του πρωτοστατεί ξοδεύοντας δισεκατομμύρια ευρώ τα οποία περικόπτει από τους μισθούς, τα εισοδήματα και τις κοινωνικές δαπάνες. Και να οικοδομήσουμε μια νέα κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση, άθλιες ελίτ που λυμαίνονται τον πλούτο που παράγουμε εμείς και μόνο εμείς. Μια κοινωνία Σοσιαλιστική που δεν θα έχει καμία σχέση με τα σταλινικά καθεστώτα, όπου όλοι θα απολαμβάνουμε εξίσου τον πλούτο που παράγουμε, όπου η αξιοπρέπεια του ατόμου και οι δημοκρατικές και ατομικές ελευθερίες θα ανθίζουν πραγματικά.

 Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ... με τη γλώσσα των αριθμών	
Ελλάδα	Παγκόσμια
Σύμφωνα με την ΟΣΕΤΕΕ το 2025 αποτέλεσε χρονιά ρεκόρ 20ετίας για τις εργατικές δολοφονίες. Μέχρι και τον Δεκέμβρη σκοτώθηκαν εν ώρα εργασίας 190 εργαζόμενοι (επίσημα στοιχεία της ΓΣΕΕ — ο πραγματικός αριθμός, συμπεριλαμβανομένης της αδήλωτης εργασίας, ξεπερνά κατά πολύ τους 200 νεκρούς!). Οι τραυματισμένοι εργάτες ανέρχονται στους 272. Ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός για την Υγεία και Ασφάλεια στην Εργασία, υπολογίζει ότι οι θάνατοι στη χώρα μας από επαγγελματικές νόσους φτάνουν τους 2.500 χωρίς να αναφέρονται ή να καταγράφονται από κανένα φορέα (στην ΕΕ η Ελλάδα αποστέλλει μόνο το 1/4 των πραγματικών περιστατικών, ώστε να φαίνεται στις αντίστοιχες έρευνες από τις πρώτες «φιλεργατικές» χώρες). Οι κλάδοι υψηλού κινδύνου είναι οι: κατασκευές, αγροτικός τομέας, τουρισμός, διανομείς, λιανικό εμπόριο, βιομηχανία τροφίμων. Ως πρώτη αιτία των εργατικών δολοφονιών καταγράφεται η έλλειψη των απαραίτητων μέτρων προστασίας και η υπερεργασία. Επίσης, είναι δεδομένη ως αιτία η απουσία ελέγχων από τις αρμόδιες ελεγκτικές αρχές για την ασφάλεια των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς. Απουσιάζει υπουργική απόφαση για τον μηχανισμό ελέγχου τήρησης των σωστών συνθηκών εργασίας (πλην των διανομέων): δεν μετριοούνται οι καρκινογόνοι παράγοντες, δεν γίνονται τακτικοί έλεγχοι στους εργαζομένους, ούτε επιδημιολογικοί έλεγχοι, άρα μία ασθένεια από την έκθεση σε έναν επιβαρυντικό παράγοντα (αέριο, καύσιμο, ήλιο κ.λπ.) δεν καταγράφεται.	Η Έκθεση για την Παγκόσμια Ανισότητα αναδεικνύει το τεράστιο φαγοπότη του πλούτου της παγκόσμιας εργατικής τάξης από την αστική. Το 10% των πλουσιότερων ατόμων κερδίζουν περισσότερα από το 90% της παγκόσμιας κοινωνίας. Σε ό,τι αφορά στη συσσώρευση πλούτου από περιουσιακά στοιχεία αποδεικνύεται ότι το πλουσιότερο 10% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει το 75% του πλούτου και το κατώτερο μισό μόλις το 2%. Το μερίδιο του παγκόσμιου πλούτου που κατέχει το 0,001% των πλουσιότερων έχει αυξηθεί από σχεδόν 4% το 1995 σε περισσότερο από 6%, ενώ ο πλούτος των πολυεκατομμυριούχων έχει αυξηθεί κατά περίπου 8% ετησίως από τη δεκαετία του 1990. Ένας παγκόσμιος φόρος 3% σε λιγότερους από 100.000 εκατομμυριούχους και δισεκατομμυριούχους θα απέφερε 750 δισ. δολάρια ετησίως – το ποσό που αντιστοιχεί στον προϋπολογισμό για την εκπαίδευση των χωρών με χαμηλό και μεσαίο εισόδημα (π.χ. Αφρική). Η Νότια Αφρική έχει τα υψηλότερα επίπεδα εισοδηματικής ανισότητας στον κόσμο. Το ανώτερο 10% κερδίζει το 66% του συνολικού εισοδήματος, ενώ το κατώτερο 50% λαμβάνει μόνο το 6%. Χώρες της Λατινικής Αμερικής παρουσιάζουν παρόμοια τάση, όπου το πλουσιότερο 10% λαμβάνει σχεδόν το 60% των εισοδημάτων. Στη Σουηδία και τη Νορβηγία, το κατώτερο 50% κερδίζει περίπου το 25% του συνολικού εισοδήματος, ενώ το ανώτερο 10% λαμβάνει λιγότερο από το 30%. Πολλές ανεπτυγμένες οικονομίες (Αυστραλία, Καναδάς, Γερμανία, Ιαπωνία, Ηνωμένο Βασίλειο), βρίσκονται στη μέση. Το ανώτερο 10% κερδίζει περίπου το 33-47% του συνολικού εισοδήματος, ενώ το κατώτερο 50% λαμβάνει το 16-21%.

Το 39^ο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ που διεξάχθηκε στις αρχές Δεκεμβρίου αποφάσισε την κήρυξη πανδημοσι-οϋπαλληλικής απεργίας στις 16 του ίδιου μήνα ενάντια στην ψήφιση του κρατικού προϋπολογισμού 2026. Δηλαδή σε μια χρονική στιγμή που η κοινωνία μοιάζει με καζάνι έτοιμο να εκραγεί με διαλυτικές συνέπειες για το πολιτικό σύστημα, τη συνοχή των αστικών κομμάτων και την επιρροή τους.

Δεν είναι μόνο η δίκαιη και παρατεταμένη κινητοποίηση των αγροτών ενάντια στην επαπειλούμενη μετατροπή τους σε κολίγους του 19^{ου} αιώνα την ώρα που η κλίκα του Μητσοτάκη φιγουράρει προκλητικά με πανάκριβα αυτοκίνητα. Είναι η τεράστια και καθολική κοινωνική δυσарέσκεια, αποστροφή και απόρριψη του σάπιου νεοφιλελεύθερου συστήματος, οι δημοσκοπήσεις που προκαλούν εφιάλτες στα αστικά επιτελεία, η πεποίθηση που κερδίζει έδαφος μέσα στην κοινωνία «ότι δεν πάει άλλο, τα πράγματα πρέπει να αλλάξουν».

Ένα αίτημα συνολικής αλλαγής απέναντι σε μια κυβέρνηση που παρά την κρίση και την απομόνωσή της παραμένει προσηλωμένη στην καταστροφική πολιτική της διάλυσης και των ιδιωτικοποιήσεων, της αντεργατικής νομοθεσίας, της ακραίας φτωχοποίησης των εργαζομένων και της πολεμοκάπηλης συμπόρευσης με τους ιμπεριαλιστές και τους δολοφόνους σιωνιστές. Τελευταίο τους «κατόρθωμα» η υλοποίηση της απειλής τους για τη διαγραφή 308.605 φοιτητών από τα πανεπιστήμια στις 31/12/2025.

Μία τέτοια κυβέρνηση χρειάζεται δεκανίκια για να στηριχτεί. Και υπάρχουν «πρόθυμοι» που της τα προσφέρουν.

Ο τρόπος που πραγματοποιήθηκε η απεργία της 16ης Δεκεμβρίου στην οποία συμμετείχαν κυρίως εργαζόμενοι στους Δήμους, την Εκπαίδευση και την Υγεία υπογράμμισε την ανεπάρκεια και την προδοτική στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και του ΠΑΜΕ, τη διασπαστική τους τακτική ενάντια στην ενοποίηση των αγώνων των εργαζομένων και του εργατικού κινήματος.

Παρά το μέγεθος της επίθεσης στους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα με τη συρρίκνωσή του, την εφαρμογή του νέου πειθαρχικού δικαίου και την επιχειρούμενη άρση της μονιμότητας, πραγματοποιήθηκε άλλη μία μονοήμερη απεργία για εκτόνωση, χωρίς σχέδιο και προοπτική και χωρίς σημαντική συμμετοχή, γεγονός που υπογραμμίζει τη δυσπιστία των εργαζομένων απέναντι στις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Μία απεργία που έμεινε «στα μισά του δρόμου», σε συνέχεια της πολιτικής και οργανωτικής φθοράς του συνδικαλιστικού κινήματος και των δομών του. Μίας κατάστασης που δεν πρόκειται να αλλάξει με την πρόσφατη ανάδειξη της ΔΑΣ (ΠΑΜΕ/ΚΚΕ) στην ηγεσία της ΑΔΕΔΥ. Δηλαδή μίας αλλαγής ηγεσίας που μπορεί να παρομοιαστεί με «αλλαγή σκυτάλης» μεταξύ γραφειοκρατών που συνεχίζουν την πρακτική της υπονόμευσης του εργατικού κινήματος και των αγώνων.

Οι θριαμβολογίες μετά το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, τα παχιά λόγια των σταλινικών για «ανάσα και ανάταση για τους εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους στο Δημόσιο» και οι μεγαλοστομίες πως η ΑΔΕΔΥ τώρα θα «γίνει πραγματικό αποκούμπι των εργαζομένων και των σωματείων τους, γνήσιος οργανωτής και μπροστάρης των αγώνων με κριτήριο τις ανάγκες τους, κόντρα στην υποταγή και στο στρίμωγμά τους στις «αντοχές» της καπιταλιστικής οικονομίας» διαψεύστηκαν. Και όχι μόνο στην απερ-

γία, αλλά και νωρίτερα, όταν η ΔΑΣ συνέπραξε με τους υπόλοιπους γραφειοκράτες ώστε να μην κηρυχθεί απεργία - αποχή από την αξιολόγηση του νόμου Βορίδη για το δημόσιο.

Το επίμαχο ζήτημα σε αυτή την απεργία ήταν η συνένωση των δυνάμεων όλων των εργαζομένων με την προοπτική της πανεργατικής απεργίας και ενός αγώνα διαρκείας που θα έπρεπε να επιδιώξει να ενωθεί με τα αγροτικά μπλόκα απέναντι σε μία πολιτικά αδύναμη κυβέρνηση. Μία ευκαιρία που δεν αξιοποιήθηκε. Και εδώ αναδεικνύεται η προδοτική στάση των γραφειοκρατών. Η ΓΣΕΕ ανύπαρκτη. Η αστικοποιημένη της ηγεσία της ΠΑΣΚΕ, σε ρόλο συνομιλητή της κυβέρνησης μετά την επαίσχυντη συμφωνία που υπέγραψε για τις Συλλογικές Συμβάσεις, παρέμεινε εκκωφαντικά άφωνη. Ούτε όμως και το «λαλίστατο» κατά τα άλλα ΠΑΜΕ κινητοποίησε κάποιο Εργατικό Κέντρο, και βασικά της Αθήνας, για συμμετοχή στην απεργία. Πιστό στη διασπαστική γραμμή των χωριστών συγκεντρώσεων - κομματικών παρελάσεων του ΚΚΕ, κάλεσε μόνο του απογευματινές συγκεντρώσεις ενάντια στην ψήφιση του προϋπολογισμού.

Αυτές οι δυνάμεις, που μόνο ειρωνικά μπορούν να ονομαστούν «αντιπολίτευση» δεν μπορούν και κυρίως δεν θέλουν να απειλήσουν τη διακυβέρνηση Μητσοτάκη. Η παθητικοποίηση των εργαζομένων, η ενίσχυση των κοινοβουλευτικών αυταπατών, η λογική της ανάθεσης είναι τα εργαλεία τους για να κυριαρχούν. Οι γραφειοκράτες της ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, οι διασπαστές του ΠΑΜΕ επιδιώκουν να ενισχύουν τη δύναμή τους σε έδρες σε ΓΣΕΕ και Ομοσπονδίες για να διατηρούν τα προνόμια που απορρέουν από τη θέση τους, να παραμένουν συνομιλητές της κυβέρνησης ερήμην των εργαζομένων ή να προσπαθούν να «κεφαλαιοποιήσουν» τη δυσарέσκεια των εργαζομένων με «ψήφο στο ΚΚΕ». Αδιαφορούν για τη διαλυτική κατάσταση που επιβάλουν στο συνδικαλιστικό κίνημα, την αποδυνάμωση και απομαζικοποίηση των σωματείων. Μόνο κάτω από την πίεση της δυσарέσκειας των εργαζομένων, και για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους, έχουν οργανώσει 24ωρες απεργίες και είναι φανερό πια ότι αποτελούν εμπόδιο στην οργάνωση και κινητοποίηση των εργαζομένων.

Σαν απεργιακός αγώνας δεν νοούνται οι 24ωρες συμβολικές «ντουφεκίες στον αέρα» αλλά η μαχητική απεργία διαρκείας. Υπάρχει άλλωστε και το θετικό παράδειγμα της ΠΕΝΕΝ που με δύο ανεξάρτητες μεταξύ τους μαζικές, πολυήμερες και οργανωμένες από συνελεύσεις απεργίες μέσα στο 2025 πέτυχε την ικανοποίηση των αιτημάτων των ναυτεργατών (βλ. σχετικό άρθρο).

Η οργάνωση των εργαζομένων με δημοκρατικό τρόπο και η ενίσχυση των σωματείων, οι ενιαίοι αγώνες και οι απεργίες ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και τα αντεργατικά μέτρα για την ανατροπή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής και την κυβέρνηση που την εφαρμόζει, αυτά είναι που φοβούνται οι γραφειοκρατικές ηγεσίες των σωματείων. Και είναι αυτά ακριβώς που πρέπει να βάλουν σε εφαρμογή όσες δυνάμεις πραγματικά πιστεύουν ότι οι εργαζόμενοι με την οργάνωση και την ενότητά τους μπορούν να παραμερίσουν τις ξεπουλημένες ηγεσίες και να νικήσουν. Σε αυτό τον αγώνα, λογικές «ταξικών σωματείων» και διασπαστικές κινήσεις χωριστής οργάνωσης και διαδηλώσεων μόνο ζημιά κάνουν. Για αυτό τον σκοπό παλεύουν η ΟΚΔΕ και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων.

επίκαιρα...

Εργατικό «ατύχημα»-δολοφονία στο Ελληνικό

Στις 6/12 σκοτώθηκε εργάτης στο Ελληνικό, πέφτοντας από μεγάλο ύψος. Πρόκειται για τον 27χρονο μετανάστη Άχμεντ Γκολάμπ, ο οποίος δούλευε σε κατασκευή ξενοδοχείου για την ΕΛ-ΜΕΚΑ του Μυτηλιναίου. Η προηγούμενη δολοφονία-«ατύχημα» στο ίδιο εργοτάξιο ήταν μόλις στις 29/11. Η στάση της εργοδοσίας ήταν εξευτελιστική και απάνθρωπη. Κάλεσε ασθενοφόρο δύο ώρες μετά τον θάνατο του Γκολάμπ, για να προλάβει να διώξει όλους όσους δούλευαν σε καθεστώς μαύρης εργασίας. Αποκάλεσε το συμβάν «αυτοκτονία» και αποπειράθηκε να δώσει χρήματα στην οικογένεια για να μην μιλήσει. Τέτοιες εργοδοτικές δολοφονίες είναι δεδομένο ότι θα ξανασυμβούν, όσο παραμένουν οι εργασιακές συνθήκες ως έχουν. Στο συγκεκριμένο εργοτάξιο, οι -εργολαβικοί- εργάτες δουλεύουν καθημερινά 10ωρα με 2 ρεπό το μήνα, ανασφάλιστοι, χωρίς μέτρα ασφαλείας. Ο ίδιος ο Γκολάμπ δούλευε υπερωρία την ώρα του θανάτου του. Η Ελλάδα 2.0 του τουρισμού και των ιδιωτικοποιήσεων χτίζεται πάνω σε κόκκαλα εργατών.

Άδεια διέλευσης από την κυβέρνηση για αποστολή πυρομαχικών στο Ισραήλ

Το Ocean Gladiator είναι πλοίο που μεταφέρει πολεμικό υλικό από τις ΗΠΑ στο Ισραήλ. Από τις 24/12 βρίσκεται στη Μεσόγειο, κοντά στα ελληνικά χωρικά ύδατα, μεταφέροντας πυρομαχικά προς την IMI Systems, κρατική οπλοβιομηχανία στο Ισραήλ. Το φορτίο του περιλαμβάνει 61 εμπορευματοκιβώτια με 1.345 τόνους οβίδων βομβών, 222 τόνους ορειχάλκινους κάλυκες πυρομαχικών, 24 τόνους συνδέσμους πυρομαχικών τύπου M9, 8 τόνους νιτρικού καλίου στρατιωτικών προδιαγραφών και 6 τόνους θειικού βαρίου. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη αποστολή πυρομαχικών στο Ισραήλ από την αρχή της γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού, τον Οκτώβρη του 2023. Επισήμως (στο σύστημα Marine Traffic), το πλοίο εμφανίζει ως προορισμό το λιμάνι του Ηρακλείου. Παρ' όλ' αυτά το πλοίο έχει ως πρακτική να σβήνει το στίγμα του στο σύστημα αυτόματου εντοπισμού (AIS) και να παραδίδει το φορτίο του ανενόχλητο στον πραγματικό του προορισμό, το Ισραήλ. Αυτό είχε κάνει και τον περασμένο Οκτώβριο, όπου ξανάνοιξε το σύστημα κοντά στην Κύπρο, αφού είχε παραδώσει το φορτίο του. Η κυβέρνηση έχει απαγορεύσει την πρόσδεση του πλοίου στο λιμάνι του Ηρακλείου, αλλά ως «δεδομένος σύμμαχος» των δολοφόνων σιωνιστών, επιτρέπει τη διέλευσή του από τα ελληνικά χωρικά ύδατα.

Δολοφονική επίθεση της ΕΛ.ΑΣ. στη διαδήλωση της 6ης Δεκέμβρη

Η κυβέρνηση ΝΔ διάλεξε να απαντήσει στη διαδήλωση της 6ης Δεκέμβρη για τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου από αστυνομικό το 2008, με ωμή βία και καταστολή. Συγκεκριμένα, κατά την είσοδο της πορείας στα Εξάρχεια, η ΕΛ.ΑΣ. μπλόκαρε την πορεία με άγριο ξύλο, κρότου λάμψης, κυνηγητά και συλλήψεις στο σωρό. Διαδηλωτές καταγγέλλουν ότι η αστυνομία έριξε χειροβομβίδες κρότου-λάμψης σε ευθεία βολή μέσα στα μπλοκ, όπως και ότι δεν παρέλειψε να κάνει παράνομες «επισκέψεις» σε νοσοκομεία και ασθενοφόρα του ΕΚΑΒ, ψάχνοντας για τραυματισμένους διαδηλωτές. Τα ΜΜΕ του Μητσοτάκη δικαιολογούν τη δολοφονική επίθεση μιλώντας για «μολότοφ» και «γνωστούς αγνώστους», κάτι που δεν επιχειρήσε να επικαλεστεί ούτε η ίδια η ΕΛ.ΑΣ. Η κυβέρνηση σε πλήρη απομόνωση και έχοντας «βγάλει» τους αγρότες εξοργισμένους στα μπλόκα, διαλέγει την ωμή τρομοκρατία σε φτωχούς, εργαζόμενους και νεολαία.

Μεγάλη νίκη της ΠΕΝΕΝ μετά από 8 ημέρες καθολικής απεργίας

Τις τελευταίες εβδομάδες, ο κλάδος των ναυτεργατών έκανε αισθητή την παρουσία του μέσα από έναν αποφασιστικό, μαχητικό και ενωτικό αγώνα: μια πολυήμερη απεργία στα εμπορικά πλοία RO/RO, με επίκεντρο τα δικαιώματα, την ασφάλεια, τις συνθήκες εργασίας και την αξιοπρέπεια των εργαζομένων. Ο αγώνας αυτός δεν ήταν μια τυπική κινητοποίηση. Αποτέλεσε έναν αγώνα διαρκείας και μια σημαντική νίκη για την Πανελλήνια Ένωση Ναυτών Εμπορικού Ναυτικού (ΠΕΝΕΝ).

Η απεργία, η οποία προηγήθηκε από σειρά 24ωρων κινητοποιήσεων και κλιμακώσεων, βρήκε τους ναυτεργάτες να υψώνουν το ανάστημά τους απέναντι στην εργοδοτική και κυβερνητική αδιαλλαξία, αλλά και απέναντι στη στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΠΝΟ. Απέναντί τους βρέθηκε ένας ισχυρός συνασπισμός εργοδοτικών και κυβερνητικών συμφερόντων, που επιχείρησε με κάθε τρόπο να υπονομεύσει την ενότητα και τη φωνή των πληρωμάτων.

Κεντρικός λόγος της απεργίας αποτέλεσε η ανάγκη για ουσιαστική βελτίωση των εργασιακών όρων στα RO/RO

πλοία, τα οποία χαρακτηρίζονται από υπερεντατικοποίηση, ανεπαρκή επάνδρωση και αυξημένους κινδύνους για την ασφάλεια. Πρόκειται για συνθήκες που πλήττουν όχι μόνο την ποιότητα ζωής των ναυτεργατών, αλλά και την ίδια τη σωματική τους ακεραιότητα.

Στο πλαίσιο αυτό, η ΠΕΝΕΝ έθεσε συγκεκριμένα και απολύτως τεκμηριωμένα αιτήματα, όπως: α) τον καθορισμό των οργανικών συνθέσεων των πλοίων με βάση τις πραγματικές ανάγκες λειτουργίας και ασφάλειας και όχι με κριτήριο τη μείωση του «κόστους» για τις εταιρείες, β) τη θεσμοθέτηση δύο ρεπό τον μήνα εκτός πλοίου, αντίστοιχα με όσα ισχύουν στην ακτοπλοΐα, ώστε να διασφαλίζεται στοιχειώδης χρόνος ανάπαυσης, γ) την καθιέρωση και ουσιαστική αύξηση του επιδόματος επικινδυνότητας για τους ναυτεργάτες που εργάζονται στα RO/RO στέρεα φορτηγά, λόγω των αυξημένων κινδύνων που συνεπάγεται η φόρτωση και εκφόρτωση επικινδύνων φορτίων, δ) την αναπροσαρμογή των αμοιβών για εργασίες υψηλής επικινδυνότητας και ειδικές κατηγορίες φόρτωσης. Τα αιτήματα δεν αποτελούσαν «τεχνικές λεπτομέρειες», αλλά ζητήματα ανθρώπινης αξιοπρέπειας, ασφάλειας και προστασίας της ζωής των ναυτεργατών.

Στις αρχές Δεκεμβρίου, η ΠΕΝΕΝ προχώρησε στην προκήρυξη διαδοχικών 24ωρων απεργιών στα RO/RO πλοία, με ξεκάθαρη προοπτική κλιμάκωσης. Από την πρώτη στιγμή ήταν σαφές ότι δεν επρόκειτο για συμβολική διαμαρτυρία, αλλά για έναν αγώνα με σαφή στόχο και διάρκεια. Η απεργία επεκτάθηκε σε διαδοχικές ημέρες, με συνεχείς αποφάσεις για παράταση και με μαζικές συγκεντρώσεις των ναυτεργατών στις προβλήτες του Κερατσινίου και της Ελευσίνας.

Καθ' όλη τη διάρκειά της, οι ναυ-

τεργάτες κράτησαν ψηλά τη σημαία της συλλογικής δράσης και της οργανωμένης πάλης. Οι αποφάσεις λαμβάνονταν μέσα από συνελεύσεις και μαζικές διαδικασίες, με ενεργή συμμετοχή των ίδιων των πληρωμάτων, στοιχείο που αποτέλεσε καθοριστικό παράγοντα αντοχής και συνοχής του αγώνα.

Παρά τις έντονες πιέσεις και τις οργανωμένες προσπάθειες υπονόμευσης της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας του ΠΑΜΕ και της ΠΝΟ, οι απεργοί δεν υποχώρησαν. Κράτησαν ακέραιη την πίστη τους στον κοινό σκοπό, καλύτερες συνθήκες εργασίας, σεβασμό των δικαιωμάτων τους και αξιοπρεπείς αμοιβές. Η καθοριστική στιγμή ήρθε όταν, έπειτα από 8 μέρες καθολικής απεργίας, η ΠΕΝΕΝ κατάφερε να αποσπάσει συμφωνία με την AtticaGroup, έναν από τους μεγαλύτερους ναυτιλιακούς ομίλους παγκοσμίως. Η συμφωνία αυτή ικανοποιεί βασικά σημεία του διεκδικητικού πλαισίου που είχε τεθεί από την αρχή του αγώνα και συνιστά ουσιαστική κατάκτηση για τους ναυτεργάτες.

Το αποτέλεσμα αποτελεί έμπρακτη απόδειξη ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να αλλάξουν τις συνθήκες προς όφελός τους όταν παλεύουν συλλογικά, οργανωμένα και αποφασιστικά.

Καθοριστική στον αγώνα υπήρξε η σταθερή, συνεπής παρουσία της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων (ΑτΕ), η οποία βρέθηκε στο πλευρό της ΠΕΝΕΝ από την πρώτη μέρα της απεργίας μέχρι και την τελική νίκη. Η ΑτΕ δεν εμφανίστηκε ευκαιριακά ούτε εκ των υστέρων, αλλά συμμετείχε ενεργά σε όλες τις φάσεις της κινητοποίησης, στηρίζοντας έμπρακτα τις αποφάσεις των απεργών και τον συλλογικό τους

αγώνα.

Σε όλη τη διάρκεια της απεργίας, συνέβαλε πολιτικά και οργανωτικά ώστε ο αγώνας των ναυτεργατών να μη μείνει απομονωμένος στα πλοία και στα λιμάνια, αλλά να αναδειχθεί ως ζήτημα που αφορά συνολικά την εργατική τάξη. Επιδίωξε να μεταφερθούν τα αιτήματα και το περιεχόμενο της απεργίας στους χώρους δουλειάς, αναδεικνύοντας ότι η υπερεκμετάλλευση, η εντατικοποίηση και η απαξίωση της ανθρώπινης ζωής δεν αποτελούν εξαιρέση, αλλά γενικευμένη πραγματικότητα. Σε αυτή την κατεύθυνση, ιδιαίτερη σημασία είχαν και οι αποφάσεις αλληλεγγύης από τα σωματεία ΠΑΣΕ Vodafone και ICAP Out sourcing Solutions.

Η νίκη της ΠΕΝΕΝ δεν αποτελεί μια τοπική υπόθεση περιορισμένη στα RO/RO πλοία ή στον ναυτιλιακό κλάδο. Είναι ένα μήνυμα προς όλους τους εργαζόμενους ότι, ακόμη και απέναντι σε ισχυρές εργοδοτικές και κυβερνητικές πιέσεις, η συλλογική πάλη και η ενότητα μπορούν να φέρουν αποτελέσματα. Ειδικά σε μια περίοδο που η φτώχεια και η ανεργία βαθαίνουν, ο κίνδυνος του πολέμου μεγαλώνει και η κυβέρνηση συνεχίζει να φορτώνει τα βάρη στους εργαζόμενους, αυτή η νίκη δείχνει τον δρόμο. Ας παραδειγματιστούμε από αυτόν τον αγώνα και ας συνεχίσουμε μέχρι το τέλος: ή αυτοί ή εμείς.

Η Public, μία από τις μεγαλύτερες εταιρείες (αν όχι η μεγαλύτερη) στο εμπόριο με πάνω από 60 καταστήματα σε Ελλάδα και Κύπρο, ξεκίνησε και πάλι τις μαζικές απολύσεις, επιλέγοντας να συνεχίσει τον αντεργατικό δρόμο που έχει δημιουργήσει στα 20 χρόνια λειτουργίας της. Λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα, μεθοδευμένα και απροειδοποίητα, η διοίκηση ανακοίνωσε μαζικές και αναίτιες απολύσεις αρκετών εργαζομένων. Ορισμένοι από τους απολυμένους είναι, ως επί το πλείστον, άνθρωποι που παίρνουν επιδόματα προϋπηρεσίας, έχουν καίριες θέσεις υπευθυνότητας, έχουν εμπειρία, ενώ μερικοί εργάζονταν στην εταιρεία από την αρχή της λειτουργίας της, το 2005.

Οι απολύσεις αυτές έρχονται αμέσως μετά το πέρας της «γιορτινής» περιόδου όπου το λιανεμπόριο, μέσα από την άγρια εκμετάλλευση όλων των εργαζομένων, αντλεί το μεγαλύτερο κέρδος του. Ενδεικτικά αυτή η περίοδος περιλαμβάνει τη Black Friday (που κοντεύει να μετατραπεί σε Black month), Cyber Monday και προφανώς

Μαζικές απολύσεις στα Public μέσα στις γιορτές

την Χριστουγεννιάτικη περίοδο — εργασία τις Κυριακές, εξαντλητικές συνθήκες εργασίας, εντατικοποίηση και ελαστικοποίηση των ωραρίων. Ακόμα η αύξηση των πωλήσεων κατά 14,6% που σημείωσε ο όμιλος το πρώτο εξάμηνο του 2025 και τα κούφια λόγια περί «ασφαλούς εργασιακού περιβάλλοντος» δεν σημαίνουν τίποτα σε σχέση με την ακόρεστη τάση των εργοδοτών για αύξηση των κερδών τους μέσω μείωσης του μισθολογικού «κόστους».

Στα παραπάνω θα πρέπει να προσθέσουμε πως οι απολύσεις αυτές εντάσσονται στην τακτική «εξυγίανσης» που ακολουθεί η εταιρεία εδώ και αρκετά χρόνια, είτε με μειώσεις μισθών (το 2012 επέβαλε μειώσεις 17% και όσοι αρνήθηκαν να υπογράψουν απολύθηκαν) είτε με τις ετήσιες και καθιερωμένες πλέον απολύσεις κάθε χρόνο. Σκοπός της εταιρείας είναι να απαλλαγεί από τους δήθεν υψηλόμισθους και

να τους αντικαταστήσει με όσο το δυνατόν πιο φθηνή εργατική δύναμη: με εργαζόμενους κάτω των 25, συμβάσεις με τον κατώτερο μισθό και πολλές φορές ημιαπασχόληση χωρίς επιδόματα. Η εκμετάλλευση δεν σταματάει εδώ αφού η ελαστικοποίηση των ωραρίων και η εντατικοποίηση της δουλειάς είναι καθημερινότητα: υπερωρίες για να καλύπτονται κενά αφού οι εργαζόμενοι δεν αρκούν (κι όμως οι απολύσεις συνεχίζονται!). Οι αντεργατικοί νόμοι, όπως η ψήφιση για το 13ωρο και η κατάργηση κυριακάτικων αργιών, της κυβέρνησης Μητσοτάκη ενισχύουν αυτήν την κατάσταση.

Όλα αυτά δεν μπορούμε και δεν πρέπει να τα αφήνουμε αναπάντητα. Μετά από μια δεκαετία οικονομικής κρίσης και Μνημονίων που έχουν μετατρέψει τις ζωές μας σε καθημερινό αγώνα επιβίωσης, ο μισθός της πλειοψηφίας των εργαζομένων τελειώνει

πριν τις 20 του μήνα. Η Public, όλα αυτά τα χρόνια, και ενώ έχει βγάλει τεράστια κέρδη στις πλάτες των εργαζομένων της, δεν διστάζει να πετάξει στην ανεργία όποιον θεωρεί ασύμφορο ώστε να αυξήσει κι άλλο τα κέρδη της. Οι εργαζόμενοι στην εταιρεία μπορούν να αντλήσουν πολύτιμα μαθήματα από τον δίκαιο, διαρκή και ανυποχώρητο αγώνα των αγροτών ενάντια στην επικίνδυνη κυβέρνηση της φτώχειας, της βίας και του πολέμου. Με αυτό τον τρόπο μπορούν και οι ίδιοι μέσω της αυτοοργάνωσής τους, της αλληλεγγύης και της αποφασιστικότητάς τους να σταματήσουν τις απολύσεις και την χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας τους. Οι απολύσεις δεν θα σταματήσουν εδώ και θα πρέπει οι εργαζόμενοι να είναι προετοιμασμένοι. Μόνο με την οργάνωσή τους στο Σωματείο Εργαζομένων Public ή/και σε επιτροπές μέσα στα καταστήματα, όπου θα συζητούν και θα απαντούν με αγωνιστικό τρόπο, μπορούν να σταματήσουν τις αποφάσεις της εταιρείας για απολύσεις, μειώσεις μισθών, εντατικοποίηση-ελαστικοποίηση της εργασίας.

Ακρίβεια: Μηχανισμός λεηλασίας του λαϊκού εισοδήματος

Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση του Μητσοτάκη κομπάζει για τους ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας, την επενδυτική βαθμίδα, την «επιστροφή στην κανονικότητα», οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βιώνουν μια διαφορετική πραγματικότητα: το τέλος του μισθού έρχεται όλο και νωρίτερα, τα βασικά είδη κατανάλωσης μετατρέπονται σε είδη πολυτελείας, ενώ η ακρίβεια παγιώνεται σε μόνιμο καθεστώς ζωής.

Οι αληθινοί αριθμοί

Παρά τις θριαμβολογίες περί «τιθάσευσης του πληθωρισμού», τα στατιστικά της Eurostat δείχνουν μια διαφορετική εικόνα. Ο μέσος όρος του πληθωρισμού το 2025 διαμορφώνεται κοντά στο 3%, ενώ της ΕΕ φτάνει το 2,1%. Αντίστοιχα, σύμφωνα με προβλέψεις για την διακύμανση του πληθωρισμού μέσα στο 2026, στην Ελλάδα αναμένεται να φτάσει το 2,3%, ενώ στην ΕΕ το 1,9%. Παρά τη σχετική (και φαινομενική) «αποκλιμάκωση» του πληθωρισμού, το ποσοστό της Ελλάδας παραμένει ένα από τα υψηλότερα στην ΕΕ, την ίδια στιγμή που η αγοραστική δύναμη των εργαζομένων της χώρας μετά βίας παραμένει στην προτελευταία θέση.

Τα ποσοστά και οι αριθμοί που παρουσιάζονται από τους διάφορους οργανισμούς σε καμία περίπτωση δεν ανταποκρίνονται στις πραγματικές επιπτώσεις και το μέγεθος της ακρίβειας. Παρά τα ποσοστά της τάξεως των 1,2 ή 3% που παρουσιάζονται, η πραγματικότητα είναι πολύ πιο καταστροφική για τους

εργαζόμενους, που πρέπει να ανταποκριθούν σε ανατιμήσεις της τάξεως ενίοτε πάνω από 50%. Χαρακτηριστικά, η τιμή του ελαιόλαδου αυξήθηκε κατά 67% μέσα σε 1 χρόνο (2024), το μοσχαρίσιο κρέας κατά 55% από το 2021 ως σήμερα, η τιμή του ηλεκτρικού ρεύματος έχει διπλασιαστεί, κ.λπ.

Το εισόδημα συρρικνώνεται

Οι γελοίες αυξήσεις μισθών που ανακοινώνει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, δεν μπορούν να ξεγελάσουν τους εργαζόμενους. Παράλληλα με την θηριώδη αύξηση της ακρίβειας, τα νοικοκυριά και οι εργαζόμενοι βλέπουν καθημερινά το εισόδημά τους να συμπιέζεται προς τα κάτω και να μην φτάνει για την κάλυψη βασικών αναγκών:

- Σε δημοσκοπήσεις της Marc το 48% των συμμετεχόντων εντάσσουν την οικογένειά τους σε αυτές που χρειάζεται να κάνουν περικοπές για να καλύψουν τα απολύτως αναγκαία, ενώ το 12,7% σε αυτές που δεν φτάνουν ούτε για αυτά και χρειάζονται επιπλέον χρήματα για να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες.

- Η στεγαστική κρίση έχει γονατίσει τους εργαζόμενους και την νεολαία. Το κόστος ενοικίασης κατοικίας έχει αυξηθεί κατά 147% τα τελευταία 9 χρόνια, με έναν μέσο εργαζόμενο να ξοδεύει περισσότερο από το 48% του μισθού του για ένα διαμέρισμα του ενός υπνοδωματίου.

- Το 84% των νοικοκυριών θεωρεί απίθανη την αποταμίευση τους επόμενους 12 μήνες.

- Ως προς το κατά κεφαλήν εισόδημα, η Ελλάδα βρίσκεται στην προτελευταία θέση

της Ευρώπης, έχοντας το 45% του μέσου κατά κεφαλήν εισοδήματος της ΕΕ.

- Στον τομέα της Υγείας, λόγω των αλεπάλληλων ιδιωτικοποιήσεων και της διάλυσης του ΕΣΥ, οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα αναγκάζονται να καλύπτουν ετησίως το 41% των ιατρικών εξόδων.

Συνολικά, η ακρίβεια σε κάθε τομέα ζωής των εργαζομένων συνθέτει τα τελευταία χρόνια την εικόνα της διαρκούς συρρίκνωσης του πραγματικού εισοδήματος των νοικοκυριών, της βίαιης επιδείνωσης του βιοτικού επιπέδου (σχεδόν το 50% του πληθυσμού της χώρας υποσιτίζεται), γεννώντας πλέον ζήτημα επιβίωσης για ένα τεράστιο κομμάτι της κοινωνίας.

Φραπέδες τρώνε με «χρυσά κουτάλια»

Πλέον είναι καθαρό, δεν υπάρχει καμία αυταπάτη: η ακρίβεια δεν είναι κάποιο «εισαγόμενο φαινόμενο», αποτέλεσμα διεθνών πιέσεων ή «φυσικών μεταβολών» στην οικονομία. Είναι εργαλείο (και μάλιστα δομικό) αναδιανομής πλούτου, λεηλασίας του εισοδήματος των εργαζομένων για να τα «τρώνε με τη σέσουλα» αστικές ελίτ και καπιταλιστές. Δεν είναι αποτέλεσμα, αλλά πολιτική επιλογή και μηχανισμός για την ενίσχυση της αισχροκέρδειας και του παρασιτισμού, της γιγάντωσης της ψαλίδας των κοινωνικών ανισοτήτων.

Με αυτήν την έννοια, οι διθύραμβοι της κυβέρνησης για ανάπτυξη, η εκτίναξη των κερδών των αστικών ελίτ είναι ένα ακόμη σκάνδαλο, όχι «οικονομικό θαύμα». Ενώ οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένοι και οι συντά-

ξεις τσακισμένες, τα κέρδη των επιχειρήσεων και των ιδιωτών συνεχίζουν να αυξάνονται. Η φορολογική αφαίμαξη των εργαζομένων σε συνδυασμό με τον πληθωρισμό και την ιδιωτικοποίηση κάθε τομέα της καθημερινότητας (μεταφορές, υγεία, κ.ά.) έχουν πλέον συστηματοποιήσει τη λεηλασία των εισοδημάτων των πιο αδύναμων οικονομικά στρωμάτων. Παράλληλα, η εκτίναξη των τιμών σε πρώτες ύλες, εφόδια, ρεύμα, πετρέλαιο κ.ά., έχει καταρρακώσει την αγροτική οικονομία και την πρωτογενή παραγωγή, όπως και η πολιτική του «1 στο χωράφι - 5 ευρώ στο ράφι», με τους μεσάζοντες και τους επιχειρηματίες να απομυλούν το εισόδημα τόσο των εργαζομένων όσο και των αγροτών.

Να τους ξεφορτωθούμε!

Μπροστά στην δυσβάσταχτη ακρίβεια και το τσάκισμα του εισοδήματός τους, οι εργαζόμενοι ακούν τους διάφορους κυβερνητικούς και τα ΜΜΕξαπάτησης να επαναφέρουν το «λαέ σφίξε το ζωνάρι», αλλά και να συμβουλεύουν τα νοικοκυριά να κάνουν «προσεκτικό οικονομικό σχεδιασμό». Απέναντι σε αυτή την αισχρότητα και την αλαζονεία των αστικών ελίτ και της κυβέρνησης των σκανδάλων και της διαφθοράς, να ενωθεί ολόκληρη η κοινωνία με τον αγώνα των αγροτών με Γενική Απεργία, να βάλουμε ένα τέλος στις εγκληματικές πολιτικές και τις λεηλασίες τους, να έρθουμε σε κεντρική πολιτική σύγκρουση με το νεοφιλελεύθερο καθεστώς που μας έχουν επιβάλει, να ρίξουμε την κυβέρνηση του Μητσοτάκη, τον δολοφόνων, των ληστών.

Αυξήσεις στο νερό: Αντιλαϊκό χαράτσι, προάγγελος ιδιωτικοποίησης

Οι αυξήσεις στα τιμολόγια του νερού, που ανακοινώθηκαν πρόσφατα και τις οποίες είχε προαναγγείλει ο Μητσοτάκης, δεν είναι προσωρινό μέτρο ή τεχνική αναγκαιότητα. Αποτελούν μέρος μιας συνολικής πολιτικής, που φορτώνει διαρκώς την κρίση στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Ενώ το λαϊκό εισόδημα συνθλίβεται από την ακρίβεια, το νερό μετατρέπεται σε ακόμα ένα πεδίο αφαίμαξης, σύμφωνα με την πολιτική των Μνημόνιων και της ιδιωτικοποίησης.

Τι αλλάζει στα τιμολόγια

Οι αυξήσεις εμφανίζονται με διάφορες μορφές: αναπροσαρμογές τιμών, αύξηση παγίων, «ρήτρες κόστους», περιβαλλοντικά τέλη. Η Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων (ΡΑΑΕΥ) ενέκρινε πριν λίγες μέρες την εισήγηση της ΕΥΔΑΠ για αλλαγές στα τιμολόγια: 1. Αύξηση των παγίων χρεώσεων κατά περίπου 1 ευρώ τον μήνα στους λογαριασμούς των νοικοκυριών. 2. Εισάγεται νέο πάγιο για την αποχέτευση, περίπου 1 ευρώ τον μήνα (πλέον ΦΠΑ). Συνολικά, αυτό σημαίνει περίπου 7-8 ευρώ επιπλέον στους οικογενειακούς λογαριασμούς, ακόμα κι αν η κατανάλωση παραμένει ίδια. Οι αυξήσεις ισχύουν από 1/1/2026 και θα διαρκέσουν μέχρι το 2029, ως μέρος του νέου «ρυθμιστικού πλαισίου».

Οι αυξήσεις παρουσιάζονται ως αναγκαίες για τη «βιωσιμότητα» των εταιρειών ύδρευσης, όμως μετακυλούν το κόστος απευθείας στους καταναλωτές. Τα μέτρα πλήττουν δυσανάλογα τα εργατικά και λαϊκά νοικοκυριά, άνεργους, συνταξιούχους και φτωχές οικογένειες, που καταναλώνουν νερό για βασικές ανάγκες. Την ίδια στιγμή, το επιχείρημα της «εξοικονόμησης» χρησιμοποιείται προσχηματικά. Η πραγματική σπατάλη δεν

προέρχεται από τα λαϊκά νοικοκυριά, αλλά από τον μαζικό τουρισμό (που εκθειάζεται ως «νέο παραγωγικό μοντέλο»), την πολυτελή και προκλητική διαβίωση της πλούσιας ελίτ, που ανεξέλεγκτα σπαταλά τεράστιες ποσότητες. Έτσι, το νερό μετατρέπεται σε εμπόρευμα: όποιος δεν έχει να πληρώσει, το στερείται. Πρόκειται για καθαρά ταξική πολιτική επιλογή, που βαθαινει τις κοινωνικές ανισότητες και υπονομεύει στοιχειώδη δικαιώματα.

Οι αυξήσεις αποτελούν άμεση εφαρμογή κατευθύνσεων της ΕΕ. Η αρχή της «ανάκτησης κόστους», η εμπορευματοποίηση των φυσικών πόρων και η λειτουργία των δημόσιων επιχειρήσεων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια είναι βασικοί πυλώνες της «ευρωπαϊκής πολιτικής» εδώ και δεκαετίες. Όλες οι αστικές και μνημονιακές κυβερνήσεις, ανεξαρτήτως κομματικής απόχρωσης, υλοποιούν αυτήν τη στρατηγική. Οι σημερινές αυξήσεις αποτελούν συνέχεια των μνημονιακών δεσμεύσεων και των αντιδραστικών «μεταρρυθμίσεων», που τις συνοδεύουν. Με τον ίδιο τρόπο που π.χ. η λεγόμενη «πράσινη μετάβαση» λειτουργεί ως επιπλέον μοχλός ιδιωτικοποίησης, επιδότησης του κεφαλαίου με κρατικό χρήμα και υπέρογκου κόστους της ενέργειας για τον λαό.

Ιδιωτικοποίηση από την πίσω πόρτα

Παρότι τυπικά δημόσιες, ΕΥΔΑΠ και ΕΥΑΘ λειτουργούν ολοένα και περισσότερο με κριτήρια ιδιωτικοοικονομικά, δηλ. για το κέρδος. Εργολαβίες και ΣΔΙΤ αποτελούν βασικά εργαλεία, ακολουθώντας το μοντέλο που εφαρμόστηκε και στη ΔΕΗ, με εκτόξευση τιμών και υποβάθμιση υπηρεσιών. Η ένταξη του νερού στο Υπερταμείο είναι στο επίκεντρο της μνημονιακής επιτήρησης: το κράτος δεσμεύεται να διαχειρίζεται το νερό με τέτοιο τρόπο, ώστε να ανοίξει ο δρόμος της πλήρους

ιδιωτικοποίησης και εμπορευματοποίησης.

Οι εργαζόμενοι στις εταιρείες ύδρευσης πλήττονται ταυτόχρονα με τους καταναλωτές, ενώ η ιδιωτικοποίηση του νερού ανοίγει τον δρόμο για τη γενικευμένη λεηλασία και καταστροφή του περιβάλλοντος. Ταυτόχρονα, η εμπειρία από τις χώρες της Ευρώπης, όπου το νερό παραδόθηκε στην «ελεύθερη αγορά», είναι ότι αυξήθηκαν οι τιμές και υποβαθμίστηκε η ποιότητα. Στην Γαλλία, οι τιμές αυξήθηκαν από 1,5 έως 3,5 ευρώ μηνιαίως, ενώ η συντήρηση των υποδομών υποβαθμίστηκε, με αποτέλεσμα διαρροή και απώλεια αποθεμάτων.

Η περιβαλλοντική κρίση αξιοποιείται ως πρόσχημα και «ευκαιρία» για να επιβληθούν οι νέες αυξήσεις και να προωθηθεί η ιδιωτικοποίηση. Οι μεγάλες επιχειρήσεις συνεχίζουν ανενόχλητες να εκμεταλλεύονται και να εξαπλώνουν τους φυσικούς πόρους, με όλο και πιο μηδαμινούς περιβαλλοντικούς περιορισμούς, ενώ τα λαϊκά στρώματα πληρώνουν «πράσινα» χαράτσια. Δεν υπάρχουν ουσιαστικές επενδύσεις στα δίκτυα, στη μείωση των διαρροών και στις δημόσιες υποδομές. Παράλληλα, το πρόβλημα της λειψυδρίας προβάλλεται σήμερα από την κυβέρνηση ως νέο εργαλείο τρομοκρατίας και νομιμοποίησης αυτής της αντιλαϊκής πολιτικής. Πρόκειται όμως για ένα πρόβλημα που δεν «έπεσε από τον ουρανό», αλλά είναι αποτέλεσμα της διαχρονικής εγκατάλειψης των δημόσιων υποδομών, της απουσίας έργων διαχείρισης υδάτων, της παράδοσης του νερού σε επιχειρηματικά συμφέροντα – και βέβαια της καλπάζουσας περιβαλλοντικής καταστροφής από τον παροξυσμό της κρίσης του συστήματος και τις ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Αντί να επενδύσουν σε δίκτυα, φράγματα, μείωση των τεράστιων απωλειών, έργα προστασίας από τα «ακραία» καιρικά φαινόμενα κ.λπ., οι κυβερνήσεις επικαλούνται τη λειψυδρία για να επιβάλουν αυ-

ξήσεις, περιορισμούς στη λαϊκή κατανάλωση και ιδιωτικοποίηση, δήθεν γιατί τα επιπλέον έσοδα θα οδηγήσουν σε επενδύσεις και αντιμετώπιση του προβλήματος. Στην πραγματικότητα, αυτά τα ποσά θα συσσωρεύονται από τους ιδιώτες «παρόχους», όπως και με το Χρηματιστήριο Ενέργειας, μετατρέποντας το νερό και το περιβάλλον σε πεδίο κερδοσκοπίας.

Είναι κοινωνικό αγαθό, όχι εμπόρευμα!

Το ποιοτικό, προσιτό, φτηνό νερό είναι βασικό στήριγμα ενός αξιοπρεπούς βιοτικού επιπέδου, όρος επιβίωσης της εργατικής τάξης και της κοινωνίας με σύγχρονους όρους. Η υπεράσπιση του δημόσιου και κοινωνικού χαρακτήρα του νερού συνδέεται άμεσα με τη συνολική πάλη ενάντια σε ακρίβεια, φτώχεια, Μνημόνια, ενάντια σε μια γενικευμένη οπισθοδρόμηση.

Το εργατικό κίνημα πρέπει να απαντήσει με ένα **Πρόγραμμα Σωτηρίας**, που ξεκινά από τις άμεσες ανάγκες. Απαιτούνται μαζικοί, ενωτικοί, μαχητικοί αγώνες με ξεκάθαρα αιτήματα: **ΣΤΟΠ στις αυξήσεις – Καμία ιδιωτικοποίηση**. Φτηνά τιμολόγια, ποιοτική ύδρευση για τις κοινωνικές ανάγκες. Οι αναγκαίες επενδύσεις να χρηματοδοτηθούν με έκτακτη, βαριά φορολογία σε κεφάλαιο και πλούσιους και με δραστικά μέτρα απαγόρευσης της πολυτελούς σπατάλης τους. Να βγάλουμε τις εταιρίες ύδρευσης από το Υπερταμείο – το νερό να κηρυχθεί αναπαλλοτρίωτη εθνικοποιημένη ιδιοκτησία, με έναν ενιαίο, δημόσιο φορέα ύδρευσης, κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο. Η κινητοποίηση και δράση των εργαζομένων και της νεολαίας σε αυτή την κατεύθυνση πρέπει να είναι ένα ακόμα από τα κανάλια αντίστασης, που θα ενωθούν σε έναν χείμαρρο για την ανατροπή της επικίνδυνης κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Αυτοί διαγράφουν φοιτητές... Εμείς να διαγράψουμε τη γαλάζια «μαφία»

Τις τελευταίες μέρες του Δεκέμβρη, ανακοινώθηκαν λίστες συνολικά 308.605 φοιτητών προς διαγραφή (σχεδόν 86.000 στο ΕΚΠΑ, 30.500 στο ΑΠΘ, 20.500 στο ΠΑΔΑ, 9.700 στο Παν. Ιωαννίνων...). Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, πάνω στη λύσσα να επιβάλλει τις διαγραφές, δημιούργησε ένα «επιτελικό» μπάχαλο: δόθηκαν 60 ημέρες παράτασης, με πρύτανη του Παν. Θεσσαλίας να δηλώνει ότι οι διαγραφές θα πραγματοποιηθούν τον Απρίλη. Τα Συμβούλια Διοίκησης και το ΥΠΙΑΙΘΑ επιρρίπτουν μεταξύ τους την ευθύνη διεκπεραίωσης των διαγραφών. Οι απανωτές καταγγελίες φοιτητών έχουν αποκαλύψει πως κάθε τμήμα εφάρμοσε τον νόμο διαφορετικά. Γίνεται ξεκάθαρο ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα ακόμη πραγματικό σκάνδαλο, με τον κοσμήτορα του Παν. Πελοποννήσου να παραιτείται σε ένδειξη διαμαρτυρίας. Τον τελευταίο μήνα, ο Μητσοτάκης έχει επίσης προσπαθήσει να επιβάλλει τα πρώτα πειθαρχικά στο ΕΜΠ και την έξωση φοιτητών από εστίες της Κρήτης μέσω πειθαρχικών.

Αυτές οι κινήσεις αποτελούν προσπάθεια φυγής προς τα εμπρός μιας κυβέρνησης απονομιμοποιημένης και στριμωγμένης. Για την κλίκα Μητσοτάκη, η επιβολή των διαγραφών και το τσάκισμα της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας δεν είναι μονάχα διακαής πόθος αλλά και ανάγκη. Μοναδική απάντηση αυτής της μαφίας στην κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, είναι να συνεχίσει να ταΐζει την ελίτ μέσα από το ξεπούλημα-ιδιωτικοποίηση κάθε κοινωνικού αγαθού. Πολιτική που «φουσκώνει» μαζί με το κόστος των εξοπλισμών, της πολιτικής του «πιο δεδομένου και πρόθυμου συμμάχου» των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ισραήλ. Σε αυτό το πλαίσιο, οι διαγρα-

φές στοχεύουν σε: α) Ταξικό αποκλεισμό της νεολαίας. β) Κλείσιμο-συγχωνεύσεις τμημάτων που «αδειάζουν». γ) Δημιουργία πελατείας για τα ιδιωτικά ψευτοπανεπιστήμια. δ) Άνοιγμα του δρόμου επιβολής διδασκτρων και στα δημόσια ΑΕΙ (και αξιοποίησης υποδομών και καθηγητικού προσωπικού από τα ιδιωτικά «ΑΕΙ»).

Το ξεδίπλωμα της επίθεσης έχει βρει χώρο στην αδυναμία μέχρι τώρα του φοιτητικού κινήματος να δώσει μια ενιαία, συντονισμένη απάντηση. Το τελευταίο διάστημα πραγματοποιήθηκαν ελάχιστες γενικές συνελεύσεις, με περιορισμένη μαζικότητα, δεν υπήρξε πανελλαδικά συντονισμένη δράση με διάρκεια (παρά μόνο δύο διαδηλώσεις, μάλλον χλιαρές). Συνολικά, οι διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων δε μαζικοποιήθηκαν (το πρόβλημα φαίνεται να αφορά ιδιαίτερα την ενεργοποίηση φοιτητών από τα μικρότερα έτη), δε λειτούργησαν ως κέντρα αγώνα ενάντια στην επίθεση.

Η ευθύνη βαράίνει κυρίως την ΠΚΣ-ΚΝΕ, που αναπαράγει την κυβερνητική προπαγάνδα διαίρεσης και αποπροσανατολισμού περί «πραγματικά ενεργών» φοιτητών έναντι των δήθεν «αιώνιων». Ενώ κομπάζει ως «πρώτη δύναμη», δεν έχει αναλάβει την παραμικρή πρωτοβουλία πραγματικής αντίστασης, απουσίαζε από τις διαδηλώσεις στις μεγαλύτερες πόλεις στις 16/10, σαμποτάρισε τις γενικές συνελεύσεις - και περιορίζει τα πάντα σε «συμβολικές κινήσεις» και ανέξοδη φρασεολογία. Οι άλλες αριστερές δυνάμεις (ΕΑΑΚ/ΑΡΑΣ, Attack/vKA, Ρεβάνς/ΑΡΕΝ κ.ά.) δείχνουν να βρίσκονται σε σοβαρή κρίση, σε κατάσταση πολιτικής και κινηματικής ατολμίας έως παράλυσης, χωρίς σχέδιο ανάπτυξης ενός ενωτικού, μαζικού αγώνα (παρά τις δυνατότητες της συγκυρίας λόγω και του

αγροτικού κινήματος), περιοριζόμενες σε αποσπασματικές ενέργειες.

Παρά αυτήν την κρίση του φοιτητικού κινή-

ματος, η κυβέρνηση της ΝΔ είναι πιο αδύναμη από ποτέ. Οι απανωτές αντιλαϊκές επιθέσεις, το έγκλημα των Τεμπών κ.λπ. έχουν αποδείξει σε εργαζομένους και νεολαία ότι κάθε λεπτό που αυτή παραμένει στην εξουσία, η ζωή μας κινδυνεύει. Η δυσωδία της συγκάλυψης, ο ατελείωτος τυχοδιωκτισμός και η αρπακτικότητα τους, τα απανωτά σκάνδαλα με αποκορύφωμα τον ΟΠΕΚΕΠΕ, έχουν επίσης αποδείξει ότι πρόκειται για κυβέρνηση όχι απλά ανεπιθύμητη αλλά κυριολεκτικά άνομη και παράνομη. Αυτό το τοπίο ευνοεί την ανάπτυξη αντιστάσεων και αγώνων, όπου υπάρχουν έστω κάποιες ελάχιστες, στοιχειώδεις προϋποθέσεις και «υλικά». Ό,τι ξεκίνησε στις 28/2 για τα Τέμπη, δεν έχει τελειώσει, αλλά συνεχίστηκε και συνεχίζεται μέσα από την απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών, τη νικηφόρα απεργία πείνας στο Σύνταγμα (Π. Ρούτσι), τις νίκες των ναυτεργατών (ΠΕΝΕΝ) - και τώρα τον δίκαιο, ανυποχώρητο αγώνα των αγροτών, ο οποίος μπορεί να εξελιχτεί σε μετωπική σύγκρουση με την κυβέρνηση ή να συμπαρασύρει σε μια ευρύτερη κοινωνική έκρηξη.

Οι φοιτητές πρέπει να αναλάβουμε και εμείς τις ευθύνες μας, να αδράξουμε την ευκαιρία. Κόντρα σε κάθε διαχωρισμό των δήθεν «πραγματικά ενεργών», που μόνο νομιμοποιεί και εδραιώνει τις διαγραφές, πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι: ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ - Δε θα περάσει η ιδιωτικοποίηση της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας. Με αυτά ως βάση, υπάρχουν αντικειμενικά οι δυνατότητες να ανοίξουμε έναν αποφασιστικό αγώνα διαρκείας ενάντια σε διαγραφές και πειθαρχικά. Όσο πιο δυνατά παλέψουμε, ώστε αυτός να συγκλίνει με τον αγώνα των αγροτών, τόσο πλησιάζουμε στην ανατροπή του Μητσο-

τάκη και κλονίζουμε τις διαγραφές.

Σε αυτήν την κατεύθυνση έχουμε κινηθεί ως Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη. Οργανώσαμε μαζικές παρεμβάσεις, για να σημάνουμε «κόκκινο συναγερμό» αλλά και να αναδείξουμε τις δυνατότητες της περιόδου. Μέσα από γενικές συνελεύσεις, όπου το πλαίσιο μας αναδείχθηκε, προχωρήσαμε όπου μπορούσαμε σε καταλήψεις και εβδομαδιαίες διαδηλώσεις, συμβάλλοντας στην οργάνωση των δύο διαδηλώσεων στις μεγαλύτερες πόλεις. Δεν πήγαμε βήμα πίσω στον αγώνα για την υπεράσπιση της φοιτητικής μέριμνας, ενισχύοντας τον Σύλλογο Εστιακών Φοιτητών Ιωαννίνων, σταθήκαμε απέναντι στην καταστολή και στις πειθαρχικές διώξεις φοιτητών στο ΕΜΠ και όχι μόνο. Αναδείξαμε τον πραγματικό χαρακτήρα της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου και τα συμπεράσματά του για τους σημερινούς αγώνες, συνεχίζοντας την επεξεργασία ενός πραγματικού σχεδίου για το φοιτητικό κίνημα, με τη διοργάνωση πολιτικών εκδηλώσεων-συζητήσεων σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα. Το επόμενο διάστημα, θα εντείνουμε τις προσπάθειές μας, «στον τόνο» του αγροτικού αγώνα. Δίνουμε ραντεβού στους δρόμους, αλλά και για να συνεχίσουμε την επεξεργασία αυτού του αγωνιστικού σχεδίου στο Πανελλαδικό Δήμερο της ΣΣΠ (Μάρτιος). Μαζί με εργαζομένους και φτωχά λαϊκά στρώματα, μπορούμε να τσακίσουμε τους νεοφιλελεύθερους κανιβαλους.

Ολοκληρώθηκαν οι ετήσιες εκλογές για ανάδειξη Διοικητικών Συμβουλίων (ΔΣ) στις 5 ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία καθηγητών) της Θεσσαλονίκης. Οι εκπαιδευτικοί στα δημόσια σχολεία, παρά τη σφοδρή κυβερνητική επίθεση που δεχόμαστε και μέσω των αποτελεσμάτων στις εκλογές των σωματείων μας, καταδικάζουμε τη βάρβαρη νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ, την κυβερνητική παράταξη της ΔΑΚΕ αλλά και των συνοδοιπόρων τους (ΣΥΝΕΚ - ΠΕΚ) που αποτελούν το μακρύ χέρι της κυβέρνησης μέσα στον κλάδο.

Η ΔΑΚΕ μετά τη μεγάλη πτώση της το 2021 δεν καταφέρνει να ανακάμψει. Είναι τρίτη δύναμη με 561(534) ψήφους και 9(8) έδρες. Η μικρή άνοδος σε ψήφους και η μία έδρα παραπάνω οφείλεται στο ότι η ΠΕΚ κατέβηκε μόνο στην Β' ΕΛΜΕ και συνολικά πήρε 7 ψήφους από 56 που είχε πέρσι. Ούτε η στήριξη του διοικητικού μηχανισμού και των διευθυντών των σχολείων (σχεδόν το σύνολο των υποψηφίων της είναι διευθυντές-αξιολογητές που κρίθηκαν με άριστα στις συνεντεύξεις των συμβουλίων επιλογής διευθυντών), ούτε η απόλυτη πλειοψηφία στα υπηρεσιακά συμβούλια με

Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών Αποτελέσματα εκλογών στις ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης

τους νόθους-αιρετούς της ΔΑΚΕ και οι «εξυπηρετήσεις» στις τοποθετήσεις των συναδέλφων, κατάφεραν να τους βοηθήσουν. Ενώ σημαντικό είναι ότι μετά από πολλά χρόνια χάνει μία από τις τρεις έδρες στην Β' ΕΛΜΕ-Θ που ήταν και η τελευταία ΕΛΜΕ στην πόλη που κατείχε την πρωτιά.

Οι **Παρεμβάσεις** παραμένουν πρώτη δύναμη με 34,6%(34,3%), 822(834) ψήφους και 13(12) έδρες. Είναι πρώτη δύναμη στην Γ' και Ε' ΕΛΜΕ (στην Γ' έχει 5 στις 7 έδρες). Όμως χάνει 5,5 ποσοστιαίες μονάδες στην Α' ΕΛΜΕ, 3 στην Β' και 1 στην Ε'.

Η **Αγωνιστική Συσπείρωση** συνολικά παραμένει στη δεύτερη θέση, κρατά τις δυνάμεις της 654(653) ψήφους και 12(12) έδρες. Στην Α' ΕΛΜΕ, η Αγωνιστική Συσπείρωση που χρόνια τώρα έχει την προεδρία μπορεί να διατηρεί τις 4 έδρες, όμως είναι λυπηρό πως κατάφερε με την αδράνεια σε όλα τα σημαντικά ζητήματα (αξιολόγηση, Ωνάσεια, διώξεις κ.λπ.) να οδηγήσει το σωματείο σε τόσο μεγάλη συρρίκνω-

ση. Μόνο στη Β' ΕΛΜΕ ανεβαίνει και παίρνει την πρωτιά έναντι της ΔΑΚΕ, γεγονός που δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ελπιδοφόρο για την οργάνωση του αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση και τα πειθαρχικά. Σε αυτήν την ΕΛΜΕ δεν υπάρχει απεργία - αποχή και η Αγωνιστική Συσπείρωση αρνείται να την κηρύξουν οι ΕΛΜΕ. Στις 4 υπόλοιπες ΕΛΜΕ χάνει σε ψήφους, σε ποσοστά και έδρες (χάνει 1 ποσοστιαία μονάδα στην Α', 6 στην Γ' και μία έδρα, 4 στην Δ' και 2 στην Ε').

Την ελεύθερη πτώση συνεχίζουν οι **ΣΥΝΕΚ** με 125(179) και μόνο 1(3) έδρα στη Δ' ΕΛΜΕ. Εισπράττουν την αποδοκιμασία γιατί ξεπούλησαν την απεργία - αποχή για την αξιολόγηση και για μέντορες - συντονιστές, την επιλογή τους να συμμετέχουν στις ηλεκτρονικές εκλογές των Υπηρεσιακών Συμβουλίων και κυρίως για την πλήρη ευθυγράμμισή τους με τις ΔΑΚΕ - ΠΕΚ που αγνοούν τη βούληση της βάσης και συντελούν στην εφαρμογή των βάρβαρων νεοφιλελεύθερων μέ-

τρων της κυβέρνησης.

Οι **Αγωνιστικές Κινήσεις** μπορεί να εμφανίζουν άνοδο στην Ε' ΕΛΜΕ, όμως συνολικά από 79 ψήφους που είχαν έπεσαν στις 66, χωρίς μάλιστα να καταφέρουν να εκλέξουν αντιπρόσωπο σε ΔΣ.

Σημαντική άνοδος της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών

Συνολικά είμαστε στην 4η θέση με 130 ψήφους (από 98) και πετύχαμε να διατηρήσουμε τις έδρες που είχαμε στην Α' και Ε' ΕΛΜΕ-Θ. Καλέσαμε τους συναδέλφους να προωθήσουμε μαζί ένα σχέδιο ανασυγκρότησης των ΕΛΜΕ που θα βασίζεται στην ενεργή συμμετοχή και τους αγώνες των εκπαιδευτικών. Δώσαμε όλες μας τις δυνάμεις στη μάχη ενάντια στις διώξεις και τα πειθαρχικά, στην αξιολόγηση και στην οργάνωση στην πράξη της απεργίας - αποχής από τις ΕΛΜΕ μέσα στα σχολεία, στην οργάνωση του αγώνα ενάντια στα Ωνάσεια και τις εξετάσεις PISA. Σταθήκαμε στο πλευρό των συναδέλφων σε κάθε διευθυντική αυθαιρεσία. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα ώστε να αποτρέψουμε την κυβέρνηση που ιδιωτικοποιεί τη δημόσια εκπαίδευση - υγεία και τσακίζει τα εργασιακά και μορφωτικά δικαιώματά μας.

Ένας μήνας μπλόκων και κυβερνητικής α

Οι αγρότες δηλώνουν ανοιχτά ότι είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν «μέχρι το Πάσχα» και, αν χρειαστεί, επ' αόριστον

Οι αγροτικές κινητοποιήσεις, που διανύουν πλέον συνολικά έναν μήνα, αποτελούν ένα ιδιαίτερα ελπιδοφόρο παράδειγμα ανυποχώρητου αγώνα για όλη την κοινωνία. Τα χαρακτηριστικά τους ξεπερνούν τις συνηθισμένες μορφές διαμαρτυρίας του παρελθόντος. Σε ολόκληρη τη χώρα, από τη Θράκη μέχρι την Κρήτη, έχουν στηθεί πάνω από πενήντα μπλόκα σε κομβικά οδικά σημεία, εθνικές οδούς, λιμάνια, τελωνεία, μέχρι και αεροδρόμια. Η μαζικότητα κρίνεται πρωτοφανής: μόνο στο μπλόκο της Νίκαιας στη Λάρισα συγκεντρώνονται περισσότερα από 4.000 τρακτέρ, ενώ χιλιάδες ακόμη παραγωγοί συμμετέχουν καθημερινά σε συνελεύσεις και δράσεις. Μετά τη χριστουγεννιάτικη «εκεχειρία», οι κινητοποιήσεις αναμένεται να συνεχιστούν αδιάλειπτα. Οι αγρότες δηλώνουν ανοιχτά ότι είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν «μέχρι το Πάσχα» και, αν χρειαστεί, επ' αόριστον, εξετάζοντας σοβαρά την κλιμάκωση με αποκλεισμούς διαρκείας τελωνείων και βασικών εμπορικών διαύλων.

Τα επτά αιτήματα των αγροτών – Οι επτά πληγές του Μητσοτάκη

Δεν είναι τόσο οι μορφές πάλης όσο τα αιτήματα του αγροτικού κόσμου που δίνουν πολιτικό βάθος στον αγώνα και συγκροτούνται ευθέως με το καθεστώς Μητσοτάκη. 1) Οι κατώτατες εγγυημένες τιμές. 2) Η μη-προσχώρηση του ΟΠΕΚΕ-

ΠΕ στην ΑΑΔΕ. 3) Η κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας. 4) Η αναπλήρωση χαμένου εισοδήματος σε προϊόντα που πωλούνται κάτω από το κόστος παραγωγής. 5) Το στοπ στις εισαγωγές. 6) Ο διπλασιασμός των πενιχρών αγροτικών συντάξεων (μόλις 350 ευρώ). 7) Η χάραξη εμβολιαστικής στρατηγικής για την ευλογία και το σταμάτημα των θανάτων. Πρόκειται για αιτήματα δομικά, που προσβάλουν τον πυρήνα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, τις επιταγές της ΕΕ και της ΚΑΠ, αλλά και συνολικά τους καπιταλιστικούς όρους παραγωγής, οι οποίοι δεν εγγυώνται σταθερές τιμές στα αγροτικά προϊόντα, παρά μόνο το χάος της «ελεύθερης αγοράς». Αυτό δεν αποτελεί αυθαίρετο πολιτικό συμπέρασμα, αλλά επιβεβαιώνεται από τα ίδια τα λόγια του κυβερνητικού εκπροσώπου, ο οποίος δήλωσε χαρακτηριστικά ότι «δόθηκε ό,τι μπορούσε να δοθεί» και ότι τα αιτήματα που θέτουν υπό αμφισβήτηση την ΚΑΠ, τους κανόνες της ΕΕ και τη δημοσιονομική πολιτική «δεν μπορούν να επιλυθούν». Τα επτά αυτά αιτήματα, ζωτικής σημασίας για τον πρωτογενή τομέα, αποκαλύπτουν πόσο εγκληματική υπήρξε η νεοφιλελεύθερη πολιτική για τους αγρότες. Διαμορφώνεται πλέον ένα αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα στους παραγωγούς και το σύνολο του επίσημου πολιτικού σκηνικού — δεν είναι τυχαίο ότι σύσσωμη η αντιπολίτευση ψήφισε την ΚΑΠ στο Ευρωκοινοβούλιο. Το αγροτικό κίνημα, λοιπόν, δεν είναι μια συντεχνία. Στον πυρήνα του βρίσκεται μια νέα γενιά, αποκομμένη από τον παραδοσιακό, ελεγχόμενο αγροτοσυνδικαλισμό, που οργανώνεται και αντιλαμβάνεται πως χωρίς ριζική κοινωνική αλλαγή δεν μπορεί να επιβιώσει.

μπλόκα: έριξε χημικά και κρότου-λάμψης, έστειλε ηλικιωμένους στο νοσοκομείο, συνέλαβε παραγωγούς και επιστράτευσε την «ανεξάρτητη» Δικαιοσύνη για να σχηματίσει δικογραφίες απέναντι σε αγωνιστές με το πρόσχημα της σύστασης τρομοκρατικής οργάνωσης! Οι αγρότες όχι μόνο δεν τρομοκρατήθηκαν, αλλά απάντησαν στην καταστολή και περιφρούρησαν επιτυχώς τα μπλόκα τους.

Στα μέσα Δεκεμβρίου ακολούθησε το φιάσκο του ΕΛΓΑ. Οι αγρότες, αντί να δουν τις αποζημιώσεις που δικαιούνταν, είδαν να αφαιρούνται χρήματα από τους λογαριασμούς τους χωρίς προειδοποίηση και χωρίς άμεση αποκατάσταση — όλως τυχαίως τη στιγμή που βρίσκονταν στα μπλόκα. Εύλογα γεννήθηκαν υποψίες περί εργαλειοποίησης της οικονομικής ασφυξίας των παραγωγών για να σπάσει η αντοχή τους ή για μια ακόμη προσπάθεια διάσπασης των αγροτών σε «πραγματικούς» και «ψεύτικους». Παρ' όλ' αυτά, ο αγώνας συνεχίστηκε και η κυβέρνηση δεν κατόρθωσε να σπάσει την ενότητά τους.

Ακολουθεί η προσπάθεια κοινωνικού αυτοματισμού. Τα καθοδηγούμενα «ΜΜΕξαπάτησης» οργιάζουν καθημερινά για την «τρομερή» ταλαιπωρία που προκαλούν τα μπλόκα στους απλούς πολίτες. Είναι γνωστό, όμως, ότι αυτοί που πραγματικά θίγονται είναι οι μεγάλες επιχειρήσεις, τα σούπερ μάρκετ της αισχροκέρδειας που δυσκολεύονται να εισάγουν εμπορεύματα λόγω των αποκλεισμένων τελωνείων και οι μεγαλοενοδόχοι που βλέπουν κρατήσεις να ακυρώνονται. Ακόμη και μέσα στις γιορτές, όταν οι αγρότες άνοιξαν τα διόδια για να ταξιδέψει ο κόσμος ελεύθερα, ο Μητσοτάκης επιστράτευσε τα ΜΑΤ για να κλείσουν τους δρόμους, με πρόσχημα την «ασφάλεια των πολιτών». Ο στόχος ήταν προφανής: να διεγερθεί το αίσθημα οργής της κοινωνίας απέναντι στα μπλόκα και να μη μετατραπουν οι αγρότες σε «ήρωες» που ανοίγουν τις μπάρες των διοδίων.

Ποια ήταν τα αποτελέσματα αυτής της μανιασμένης προσπάθειας υπονόμευσης και καταστολής; Όχι μόνο τα μπλόκα συνεχίστηκαν ακάθεκτα, αλλά για πρώτη φορά το αγροτικό κίνημα εμφάνισε τέτοια ομοιογένεια. Είναι πρωτοφανές ότι ούτε ένας αγρότης — ούτε καν γαλαζίος αγροτοσυνδικαλιστής — δεν εμφανίστηκε στο ραντεβού για «διάλογο» με τον Μητσοτάκη. Σύσσωμοι οι παραγωγοί δήλωσαν ότι δεν κάνουν βήμα πίσω μέχρι να υλοποιηθούν όλα τα αιτήματα. Και η προσπάθεια στροφής της κοινωνίας εναντίον τους έπεσε στο κενό. Σύμφωνα με τη MRB, το 80% των ερωτηθέντων θεωρεί δίκαια τα αιτήματα των αγροτών, το 71,2% δικαιολογεί τα μπλόκα

Η κυβέρνηση των σκανδάλων αντιμέτωπη με ακόμα μία πολιτική ήττα

Η κυβέρνηση των σκανδάλων και του ΟΠΕΚΕ-ΠΕ δεν βρίσκεται απλώς με την πλάτη στον τοίχο· έχει υποστεί μια βαριά πολιτική ήττα. Αρχικά επιχείρησε, μέσω της καταστολής, να διαλύσει τα

Αποσύνθεσης

και η πλειοψηφία της κοινωνίας ζητά πρόωρες εκλογές.

Η κυβέρνηση των σκανδάλων στέκει μόνη και πλήρως απονομιμοποιημένη. Δεν μπορεί να επουλώσει το ρήγμα που άνοιξε με την κοινωνία το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ, το φιάσκο της εξεταστικής επιτροπής και η διαρκής ατιμωρησία του πολιτικού προσωπικού. Αυτό αποτυπώνεται και στους σοβαρούς εσωτερικούς τριγμούς της: αντιφατικές δηλώσεις υπουργών (άλλοι μιλούν για διάλογο, άλλοι για καταστολή), «αντάρτες» βουλευτές που ζητούν δημόσια την υλοποίηση – έστω κάποιων – αιτημάτων και πλήρη έλλειψη συντονισμού ακόμη και με γαλάζιους αγροτοσυνδικαλιστές που της έχουν γυρίσει την πλάτη. Μια εικόνα κυβέρνησης που έχει υποστεί ακόμη μία καθαρή πολιτική ήττα και βρίσκεται σε αποσύνθεση.

Εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα, το μόνο που μπορεί να αποτρέψει μια συνολική νίκη των αγροτών είναι να μείνουν απομονωμένοι. Η ενότητα με την υπόλοιπη κοινωνία είναι κρίσιμο συστατικό για την νικηφόρα έκβαση του αγώνα. Και σήμερα είναι ξεκάθαρο: η κοινωνία είναι με το μέρος τους. Αυτό που λείπει δεν είναι η διάθεση, αλλά η αποφασιστική πολιτική πρωτοβουλία. Είναι αναγκαίο να μεταφερθεί ο αγώνας στις αστικές πόλεις. Η εργατική τάξη να πιάσει το νήμα του αγώνα και να στήσει δίπλα στα αγροτικά μπλόκα απεργίες διαρκείας.

Ακριβώς σε αυτό το κρίσιμο σημείο πρέπει να ξεπεράσουμε τον βρώμικο ρόλο της γραφειοκρατίας. Η ΓΣΣΕ κρατά σιγή ιχθύος απέναντι στις αγροτικές κινητοποιήσεις και θάβει κάθε προοπτική γενικευμένης σύγκρουσης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα πως δεν κάλεσε απεργία στις 16/12 (βλ. σχετικό άρθρο). Αντίστοιχη είναι και η στάση του ΚΚΕ που παρά τις υπεραριστερές κορώνες και τις «αγωνιστικές» ανακοινώσεις, στην πράξη δεν κάνουν απολύτως τίποτα για να ενώσουν το αγροτικό με το εργατικό κίνημα. Περνάει σε τυχοδιωκτικές κινήσεις, αρνήθηκε να καλέσει σε απεργία μέσω του εργατικού κέντρου Αθήνας στις 16/2 την ίδια στιγμή που κάλεσαν σε αντίστοιχη απεργία στην Λάρισα για να μην τους «πάρουν με τις πέτρες» οι αγρότες από το μπλόκο της Νίκαιας. Κρύβονται πίσω από το «αποφασίζουν οι αγρότες» για να αποφύγουν την ανάληψη πολιτικής ευθύνης και να μη θέσουν την εργατική τάξη στο προσκήνιο.

Για να ξεπεράσουμε την κατάπτυστη γραφειοκρατία οφείλουμε να περάσουμε σε μια σειρά από πρωτοβουλίες για να ενισχύσουμε τον αγώνα των αγροτών. Μια τέτοια πρωτοβουλία πραγματοποίησε η οργάνωσή μας καλώντας σε κινητοποίηση αλληλεγγύης στο κέντρο της Αθήνας. Μας προβληματίζει το γεγονός πως μια τέτοια προσπάθεια δεν βρήκε ανταπόκριση από τις δυνάμεις της άκρας αριστεράς.

Ιδιαίτερα σε αυτή την χρονική συγκυρία θεωρούμε αναγκαίες τις ενωτικές δράσεις, τις εξορμήσεις σε χώρους δουλειάς για το άνοιγμα του ζητήματος, το κάλεσμα συνελεύσεων, την οργάνωση κινητοποιήσεων και διαδηλώσεων αλληλεγγύης. Μόνο έτσι μπορούμε να ανοίξουμε τον δρόμο για την κάθοδο των τρακτέρ στην Αθήνα και την προοπτική μιας γενικής απεργίας διαρκείας που θα επιβάλει την πτώση της κυβέρνησης των σκανδάλων.

Η παρουσία της ΟΚΔΕ στα μπλόκα των αγροτών

Εδώ και σχεδόν ένα μήνα οι πανελλαδικές κινητοποιήσεις των αγροτών δείχνουν τη συνολική αγανάκτηση και οργή για την κυβερνητική πολιτική. Ο αριθμός των μπλόκων και η συμμετοχή των αγροτών σε αυτά είναι ο μαζικότερος των τελευταίων 30 ετών αποδεικνύοντας τις δυνατότητες που υπάρχουν για τη συνέχιση του αγώνα. Η μαχητικότητα και αποφασιστικά των μπλόκων είναι αξιοσημείωτες. Η κυβέρνηση δεν έχει καταφέρει να τους λυγίσει ούτε με την καταστολή, ούτε με τον «κοινωνικό αυτοματισμό» (είναι πλέον ξεκάθαρο ότι οι δρόμοι παραμένουν κλειστοί με απόφαση της αστυνομίας και όχι των αγροτών). Οι αγρότες είναι αποφασισμένοι να κλιμακώσουν τις κινητοποιήσεις τους, απορρίπτοντας τον προσηματικό διάλογο με τον Μητσοτάκη, όσο τα αιτήματά τους παραμένουν ανικανοποίητα. Έχουν ήδη δείξει έναν έμπρακτο δρόμο σκλήρυνσης του αγώνα, με τα μπλόκα στα τελωνεία, στα αεροδρόμια και στα λιμάνια και με το άνοιγμα των διοδίων. Έχουν μαζί τους τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Η ΟΚΔΕ από την πρώτη στιγμή που στήθηκαν τα μπλόκα έχει στηρίξει με όλες τις δυνάμεις της τον αγώνα των αγροτών, έναν αγώνα που, όπως τονίζουν και οι ίδιοι, αφορά ολόκληρη την ελληνική κοινωνία. Γι' αυτόν τον λόγο, μέσα στον Δεκέμβρη οργάνωσαμε επισκέψεις από τις πόλεις στα μπλόκα και τις κινητοποιήσεις:

Από την **Αθήνα**, κλιμάκιο της οργάνωσης παρευρέθηκε δύο φορές στο μπλόκο της Θήβας και μία φορά στο μπλόκο του Κάστρου στη Βοιωτία και στις 21 Δεκέμβρη η ΟΚΔΕ πραγματοποίησε συγκέντρωση αλληλεγγύης στο Σύνταγμα στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας που πήρε για πανελλαδική μέρα δράσης αλληλεγγύης στον αγώνα των αγροτών.

Από την **Θεσσαλονίκη**, αγωνιστές της ΟΚΔΕ βρέθηκαν δύο φορές στο μπλόκο Πράσινα Φανάρια και μία στο μπλόκο στα διόδια των Μαλγάρων. Επίσης η οργάνωση πραγματοποίησε δύο συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στις 16 και στις 21 Δεκέμβρη.

Από τα **Ιωάννινα** έχουμε σταθερή παρουσία στο μπλόκο του Καλπακίου και στις συνελεύσεις των αγροτών. Στηρίξαμε με την παρουσία μας το άνοιγμα των διοδίων σε Δροσοχώρι και Τύρια καθώς και την συγκέντρωση που πραγματοποίησε το μπλόκο του Καλπακίου στο κέντρο των Ιωαννίνων στις 16 Δεκέμβρη. Πραγματοποιήσαμε συγκέντρωση αλληλεγγύης μπροστά από την Περιφέρεια Ηπείρου, στις 21 Δεκέμβρη στην οποία παρευρέθηκαν και αγρότες από το μπλόκο.

Τέλος, στην **Πάτρα** η οργάνωση συμμετείχε στην κινητοποίηση για το κλείσιμο της γέφυρας Ρίου-Αντιρρίου και στην κινητοποίηση στις 16 Δεκέμβρη στο μπλόκο της Εγλυκάδας. Επίσης πραγματοποιήθηκε από την ΟΚΔΕ και στην Πάτρα, συγκέντρωση αλληλεγγύης στον αγώνα των αγροτών στις 21 Δεκέμβρη.

Σε όλες τις εξορμήσεις και τις συγκεντρώσεις, οι αγωνιστές της ΟΚΔΕ μοίρασαν προκηρύξεις και εφημερίδες, συζήτησαν με τους αγωνιζόμενους αγρότες, οι οποίοι περιέγραψαν αναλυτικά την κατάσταση στην αγροτική-κτηνοτροφική παραγωγή και τα αιτήματά τους, αλλά και το πώς οργανώνουν τον αγώνα τους. Δηλώσαμε έμπρακτα την υποστήριξή μας και μεταφέραμε τη δική μας άποψη για το πώς μπορεί ο αγώνας να συνεχιστεί, να κλιμακωθεί, να γίνει νικηφόρος. Ότι πρέπει να αποκρουστεί κάθε απόπειρα διάσπασης των αγροτών με ψεύτικες υποσχέσεις και από κάθε πιθανό «καλοθελητή». Ότι δεν πρέπει να υπάρχει η παραμικρή εμπιστοσύνη στα κόμματα που

έχουν οδηγήσει τους αγρότες και την παραγωγή στον «θάνατο». Ότι παλεύουμε για την εξάπλωση του αγώνα στις πόλεις, για την κοινή κινητοποίηση των εργαζομένων και της νεολαίας μαζί με τους αγρότες, με απεργίες και διαδηλώσεις και με την προοπτική μιας μαζικής Γενικής Απεργίας.

Η γενικότερη εικόνα που αποκομίσαμε από όλα τα μπλόκα είναι θετική και ελπιδοφόρα. Το μαχητικό πνεύμα των αγροτών δεν πτοείται, ενώ υπάρχει αξιοσημείωτη αποφασιστικότητα και ενότητα μεταξύ τους που δεν έχει καμφθεί από την καταστολή ή από οποιαδήποτε άλλη προσπάθεια της κυβέρνησης να διασπάσει τα μπλόκα.

Οι αγροτικές κινητοποιήσεις στέλνουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα ενάντια στην κυβέρνηση των α(χ)ρίστων, των Σκανδάλων και της Καταστροφής: Το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ θα μείνει στην ιστορία σαν ένα από τα πιο εξοργιστικά, άθλια και ελεεινά. Είναι μια από τις χειρότερες και πιο καταστροφικές περιπτώσεις λεηλασίας του δημόσιου χρήματος. Δείχνει πού οδηγεί η παράδοση των πάντων στα ακραία νεοφιλελεύθερα δόγματα της «Ελεύθερης Οικονομίας» και του Κέρδους – αλλά και στον αυτόματο πιλότο της ΕΕ. Από τη μια, κομματικές και κυβερνητικές «ακρίδες» που επιδεικνύουν προκλητικά τον πλουτισμό τους. Από την άλλη, η αγροτική και κτηνοτροφική παραγωγή «σβήνει», έχοντας φτάσει να αποτελεί ένα πολύ μικρό μέρος της οικονομίας. Αφενός εξαιτίας της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, που χειροτερεύει διαρκώς και οδηγεί σε νέα χρεοκοπία. Αφετέρου λόγω των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της ΕΕ, που συνειδητά χτυπάνε τους μικρούς και μεσαίους παραγωγούς – όπως είχαν δείξει και οι κινητοποιήσεις των αγροτών στην Ευρώπη τα προηγούμενα χρόνια.

Οι αγρότες πρέπει να πάνε μέχρι τέλους, μέχρι να ικανοποιηθούν όλα τα αιτήματά τους. Η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας βρίσκεται στο πλευρό τους. Τα αιτήματά τους είναι δίκαια και αφορούν όλους μας, το μέλλον της παραγωγής, την επάρκεια, τις τιμές και την ποιότητα των τροφίμων και άλλων βασικών προϊόντων, την επιβίωση του κόσμου της υπαίθρου αλλά και των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στις πόλεις.

Γι' αυτό και ο αγώνας πρέπει να απλωθεί παντού, να γενικευτεί: στους χώρους δουλειάς, στις σχολές, στα σχολεία και στις γειτονιές, με απεργίες και μαζικές κινητοποιήσεις. Η υποστήριξη στους αγρότες δεν πρέπει να μείνει στα λόγια. Ο αγώνας τους πρέπει να ξεσηκώσει εργαζόμενους και νεολαία. Ωστε να κινητοποιηθούμε για να επιβάλουμε μια συντριπτική ήττα στην κυβέρνηση. Να απαιτήσουμε την κήρυξη Γενικής Απεργίας, να προχωρήσουμε σε διαδηλώσεις συμπαράστασης – ξεπερνώντας στην πράξη την αδράνεια και τις διασπαστικές κινήσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και της «αντιπολίτευσης» στη Βουλή. Οι σκληρές συγκρούσεις των αγροτών στις Βρυξέλλες δείχνουν πώς πρέπει να αντιμετωπίζουμε τις «κυβερνήσεις των πλουσίων» σε όλη την Ευρώπη. Μια ήττα της κυβέρνησης θα ενισχύσει όλους τους εργαζόμενους και νέους – Μια νίκη των αγροτών θα είναι νίκη όλων μας!

Αγροτικές κινητοποιήσεις σε όλη την Ευρώπη

Ταυτόχρονα με το αγωνιώδες ξέσπασμα επιβίωσης των αγροτών στην Ελλάδα και την πανελλαδική εξάπλωση των μπλόκων, αγροτικές κινητοποιήσεις ξέσπασαν σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση με τις σημαντικότερες σε Γαλλία, Βέλγιο, Ισπανία, Πολωνία και Βουλγαρία. Κύριο αίτημα, το σταμάτημα της συμφωνίας ελεύθερου εμπορίου μεταξύ της ΕΕ και των χωρών της Mercosur (Mercado Comun del Sur – Κοινή Αγορά του Νότου – την συναποτελούν οι Βραζιλία, Αργεντινή, Ουρουγουάη, Παραγουάη και ιδρύθηκε το 1991).

Παρά το γεγονός πως οι διαπραγματεύσεις για τη συμφωνία ελεύθερου εμπορίου ΕΕ - Mercosur έχουν αρχίσει από το 1999, μια κατ' αρχήν συμφωνία επιτεύχθηκε από τις δύο πλευρές μόλις το 2019 ενώ συνεχίστηκαν οι διαπραγματεύσεις έως τον Δεκέμβριο του 2024 όπου ουσιαστικά κατέληξαν σε μια από τις μεγαλύτερες εμπορικές συμφωνίες που έχει συνάψει η ΕΕ. Αυτό που έμενε ήταν να επικυρωθεί στις Βρυξέλλες στις 18 Δεκεμβρίου από ενισχυμένη πλειοψηφία των κυβερνήσεων της ΕΕ στην Κομισιόν, παρά το γεγονός πως η πλειοψηφία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου διαφωνεί με την συμφωνία και δεν την έχει επικυρώσει, κάνοντας ακόμη πιο πρόδηλο τον διακοσμητικό ρόλο των «δημοκρατικών» ευρωπαϊκών οργάνων. Στις 17 Δεκεμβρίου το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τεχνοκράτες της Κομισιόν είχαν προσπαθήσει να ρίξουν στάχτη στα μάτια των αγροτών και να υποσκάψουν τις κινητοποιήσεις με την έγκριση ενός συμπληρωματικού κειμένου που προβλέπει επιβολή δασμών εάν οι εισαγωγές πουλερικών και βοείου κρέατος από τη Λατινική Αμερική αποσταθεροποιήσουν τις ευρωπαϊκές αγορές!

Αυτή η προσπάθεια εξόργισε ακόμη περισσότερο τους αγρότες και στις 18 Δεκέμβρη συμμετείχαν μαζικά στην πανευρωπαϊκή κινητοποίηση στις Βρυξέλλες (20 χιλιάδες αγρότες από 25 χώρες) η οποία εξελίχθηκε σε μια από τις μαχητικότερες διαδηλώσεις αγροτών στην ιστορία της ΕΕ με τρακτέρ να παραλύουν το κέντρο των Βρυξελλών, αγρότες να συγκρούονται με αστυνομικές δυνάμεις και να σπάνε τελικά τα οδοφράγματα της αστυνομίας που τους εμποδίζουν να φτάσουν έξω από το κτίριο της Κομισιόν.

Πα να επικυρωθεί η συμφωνία από την Κομισιόν χρειαζόνταν την ψήφο τουλάχιστον των 15 από τα 27 κράτη μέλη (τουλάχιστον 65% του πληθυσμού της ΕΕ) ενώ για να μπλοκαριστεί χρειάζονταν τέσσερα κράτη που να εκπροσωπούν το 35% του πληθυσμού. Τελικά υπό την πίεση των κινητοποιήσεων και τις επιφυλάξεις Γαλλίας και Ιταλίας, η συμφωνία δεν μπήκε καν σε ψηφοφορία και αναβλήθηκε για τον Ιανουάριο του 2026 αναμένοντας να καταλαγιάσει η οργή των αγροτών.

Η Mercosur αποτελεί πολύ σημαντι-

κή αγορά για την παγκόσμια οικονομία (280 εκατομμύρια άνθρωποι, 16,8% του εμπορίου της ΕΕ η οποία εξαγει μηχανήματα, χημικά, φαρμακευτικά και εξοπλισμό μεταφορών) και η ΕΕ θέλει να απελευθερώσει την εισαγωγή αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων όπως ήδη έχει κάνει με χώρες όπως η Ουκρανία, ο Καναδάς, η Αυστραλία, η Νέα Ζηλανδία αλλά και χώρες της Αφρικής. Αυτό θα σημάνει την μαζική εισαγωγή στην Ευρώπη νοτιοαμερικανικού μοσχάρσιου κρέατος, ζάχαρης, ρυζιού, μελιού, σόγιας και άλλων προϊόντων σε ασυναγώνιστες τιμές με εκείνες που παράγονται στην ΕΕ βάζοντας ουσιαστικά ταφόπλακα σε μεγάλα κομμάτια μεσαίων και μικρών αγροτών και κτηνοτρόφων.

Η γεωργική γη των χωρών της Mercosur είναι 2,4 φορές μεγαλύτερη από αυτή της ΕΕ (διπλάσια ανά εργαζόμενο σε σχέση με την ΕΕ), με αυξητική τάση, ενώ στην ΕΕ, η αντίστοιχη τάση είναι πτωτική. Η γεωργία της ΕΕ είναι περισσότερο εντάσεως εργασίας και κεφαλαίου, δεδομένου ότι ο αριθμός των εργαζομένων ανά 100 εκτάρια γεωργικής γης είναι σχεδόν διπλάσιος και η καθαρή αξία κεφαλαίου ανά εργαζόμενο είναι κατά πολύ υψηλότερη (δεδομένα της περιόδου 2018-2023). Ο αριθμός απασχολούμενων στη γεωργία είναι μεγαλύτερος στις χώρες Mercosur (κατά 2,2 εκατ.), αν και η τάση είναι πτωτική και στις δύο πλευρές, λόγω αφενός της υπερσυγκέντρωσης του κεφαλαίου και της γης και αφετέρου των άγριων μορφών εκμετάλλευσης της μισθωτής εργασίας στην ύπαιθρο. Επίσης το κόστος εργασίας και το κόστος ενέργειας στις χώρες της Mercosur είναι πολύ χαμηλότερα σε σύγκριση με την ΕΕ, με το μέσο αγροτικό εισόδημα από εργασία στη Βραζιλία να είναι μόλις το 15% του αντίστοιχου στη Γερμανία και η τιμή του πετρελαίου ίση με το 1/3 στη Γερμανία.

Παρά το γεγονός πως η παραγωγικότητα της γης και της εργασίας είναι μεγαλύτερες στην ΕΕ (5 και 2,5 φορές αντίστοιχα) η αποδοτικότητα της χρήσης κεφαλαίου στη γεωργία είναι 3,6 φορές υψηλότερη στις χώρες της Mercosur δείχνοντας την ικανότητά τους να παρά-

γουν περισσότερο παρά τις μικρότερες επενδύσεις σε σταθερό κεφάλαιο, κάτι που φαίνεται άλλωστε και στα στοιχεία όπου η προστιθέμενη αξία της γεωργίας είναι κατά πολύ μεγαλύτερη σε σύγκριση με την ΕΕ (7.3% έναντι 1.6% αντίστοιχα την περίοδο 2018-2023). Άλλωστε η συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου στην Λατινική Αμερική είναι πολύ μεγαλύτερη από την ευρωπαϊκή και μεγάλοι πολυεθνικοί όμιλοι, επενδυτικά funds και καθετοποιημένες επιχειρήσεις ελέγχουν το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής.

Οι ευρωπαίοι αγρότες βρίσκονται αντιμέτωποι από την μια πλευρά με την μείωση χρηματοδότησης της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) για

ών φυτοφαρμάκων που έχουν απαγορευτεί στην ΕΕ πάνω από 20 χρόνια. Δεδομένα του Διεθνούς Οργανισμού Τροφίμων (FAO) δείχνουν ότι το 2023 στις χώρες Mercosur χρησιμοποιήθηκε περίπου 2.7 φορές μεγαλύτερη ποσότητα δραστικών ουσιών σε φυτοφάρμακα από ότι στην ΕΕ ενώ τα επιτρεπόμενα όρια υπολειμμάτων σε δραστικές ουσίες είναι κατά πολύ υψηλότερα. Ενδεικτική είναι έρευνα του 2024 η οποία εντόπισε σε εισαγόμενο βοδινό κρέας από την Βραζιλία υπολείμματα της αυξητικής ορμόνης οιστραδιόλης, η οποία απαγορεύεται στην ΕΕ ως καρκινογόνα αλλά επιτρέπεται στη Βραζιλία όπου χρησιμοποιείται για την επιτάχυνση της ανάπτυξης θηλυκών βοοειδών. Η μόνη «εγγύηση» που δίνει η ΕΕ είναι πως θα «θα παρακολουθεί στενά» τη Βραζιλία χωρίς να ζητάει καν την απαγόρευση χρήσης της συγκεκριμένης ορμόνης αλλά μόνο να μην χρησιμοποιείται στα προϊόντα που εξάγονται στην ΕΕ...

Ιδιαίτερα για την Ελλάδα οι επιπτώσεις θα είναι εξαιρετικά δυσμενείς για καλλιέργειες με κομβική σημασία, όπως βαμβάκι, καλαμπόκι, ρύζι, εσπεριδοειδή, αμπέλια, και κυρίως για την κτηνοτροφία, η οποία θα δεχθεί τελειωτικό χτύπημα από τον πολύ ισχυρό ανταγωνισμό, ιδιαίτερα όσο ο συνολικός σχεδιασμός της ελληνικής οικονομίας όπως και της ευρωπαϊκής θα κατευθύνεται προς την πολεμική προετοιμασία. Καθώς, τεράστια κεφάλαια κατευθύνονται προς την πολεμική βιομηχανία και αφαιρούνται από την αγροτική/κτηνοτροφική παραγωγή (βλ. ΚΑΠ 2028-2034). Την ίδια στιγμή

που καταστρέφονται και ξεριζώνονται από την γη τους εκατομμύρια αγρότες/κτηνοτρόφοι σε όλη την ΕΕ, ευρωπαίοι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους μέσω του Re-Arm Europe έως το 2030 θα δαπανήσουν συνολικά πάνω από 800 δισ. ευρώ (150 δισ. θα δοθούν μέσω του προγράμματος SAFE σε αετονύχιδες καπιταλιστές) για εξοπλισμούς και αμυντικές δαπάνες οι οποίες θα αφαιρεθούν από τις δημόσιες δαπάνες για υγεία, παιδεία, κοινωνικές ασφαλίσεις, μισθούς, συντάξεις, υποδομές.

Ο αγώνας των ευρωπαίων αγροτών όπως και εκείνων στην Ελλάδα είναι αγώνας ζωής ή θανάτου και υπερασπίζεται τα συμφέροντα ολόκληρης της κοινωνίας ενάντια στην ακρίβεια, την φτώχεια, την επισιτιστική κρίση και την οικολογική καταστροφή που δημιουργούν η ασυδοσία του Κεφαλαίου και οι φιλοπόλεμες κυβερνήσεις σε όλη την ΕΕ. Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα το έχουν καταλάβει και στέκονται στο πλευρό τους παρά την εκκωφαντική σιωπή της γραφειοκρατικής γάγγραινας η οποία αρνείται πεισματικά να οργανώσει την παραμικρή στήριξη και αλληλεγγύη στον ηρωικό αγώνα των αγροτών στην Ελλάδα όπως και στην υπόλοιπη Ευρώπη.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

ΕΕ-Mercosur

Αγροτικές κινητοποιήσεις και πολιτική κρίση

φρενάρουν την συμφωνία - «ταφόπλακα» των ευρωπαϊών αγροτών

Με πραξικοπηματικό τρόπο ήθελε να περάσει η πρόεδρος της Κομισιόν, Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, τη συμφωνία ελεύθερου εμπορίου μεταξύ της ΕΕ και της Mercosur, της εμπορικής ένωσης τεσσάρων χωρών της Νότιας Αμερικής (Βραζιλία, Αργεντινή, Βολιβία, Ουρουγουάη). Με τις υποδείξεις του συμπαρατασσόμενου της στο δεξιά CDU, του γερμανού καγκελάριου Μερτς, προσπάθησε να περάσει με διαδικασίες-εξπρές τη μεγαλύτερη εμπορική συμφωνία στην ιστορία της ΕΕ, η οποία είχε κολλήσει για πάνω από 20 χρόνια. Χωρίς να έχει συζητηθεί ακόμα από το ευρωκοινοβούλιο, θεωρούσε τη συμφωνία σαν τετελεσμένο γεγονός, διακηρύττοντας ότι δεν μπορεί να καθυστερεί άλλο γιατί «έχει δώσει τα χέρια»! Ευτυχώς, οι αγρότες πέτυχαν μια μεγάλη νίκη απέναντι στη μη εκλεγμένη δικτατορία της ΕΕ και η ψήφιση μπήκε στον «πάγο» τουλάχιστον μέχρι τον Ιανουάριο.

Τι περιλαμβάνει η συμφωνία «Mercosur» - Γιατί είναι καταστροφική

Πράγματι, αν περάσει αυτή η συμφωνία, θα είναι σταθμός για το παγκόσμιο εμπόριο, φιλοδοξώντας να είναι αντίβαρο απέναντι στην δασμολογική πολιτική που ακολουθούν οι ΗΠΑ. Οι χώρες που θα συμμετέχουν στη συμφωνία αποτελούν συνολικά το 30% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Αθροιστικά οι χώρες της ΕΕ και της Mercosur έχουν πληθυσμό γύρω στα 800 εκατ., δηλαδή περίπου το 10% του παγκόσμιου πληθυσμού. Οι διμερείς τους εμπορικές σχέσεις φτάνουν στα 110 δισ. ευρώ, αποτελεί περίπου το 17% του ευρωπαϊκού εμπορίου, ενώ η ΕΕ είναι ο 2ος μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος των χωρών της Mercosur, μετά την Κίνα. Τα πιο βασικά σημεία της συμφωνίας περιελάμβαναν:

1. Τη σταδιακή κατάργηση των δασμών για το 91% των προϊόντων που εμπορεύονταν ΕΕ και Mercosur σε βάθος 15ετίας.
 2. Η ΕΕ θα εξήγαγε χωρίς δασμούς σε τυριά, οινοπνευματώδη ποτά και, κυρίως, βιομηχανικά προϊόντα (αυτοκίνητα, μηχανές κ.ά.). Ιδιαίτερα στα αυτοκίνητα, θα καταργούνταν οι δασμοί 35% που είχαν επιβάλει οι χώρες της Νότιας Αμερικής.
 3. Διευκολύνσεις στις ευρωπαϊκές βιομηχανίες για την επέκταση των κεφαλαίων τους στις χώρες της Mercosur.
 4. Το αντάλλαγμα που θα έπαιρναν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ήταν με το αζημίωτο: θα εισαγόγονταν στην ΕΕ με σχεδόν μηδενικούς δασμούς κτηνοτροφικά και αγροτικά προϊόντα (βόειο κρέας, πουλερικά, ζάχαρη, σόγια, καλαμπόκι, φρούτα, καφές, κακάο κ.ά.). Παράλληλα, η Mercosur δεσμευόταν να αυξήσει 5-10% τις εξαγωγές αυτών των προϊόντων προς την ΕΕ.
- Με αυτά τα δεδομένα, η πλειονότητα των ευρωπαίων αγροτών και κτηνοτρόφων θα φτωχοποιούνταν ραγδαία. Δεν θα μπορούσαν να συναγωνιστούν την πλημμυρίδα των φθηνότερων προϊόντων που θα κατέκλυζαν τις αγορές της ΕΕ. Το κόστος παραγωγής είναι πολύ χαμηλότερο στις λατινοαμερικές χώρες, καθώς: α) τα μεροκάματα είναι πολύ χαμηλότερα, β) πολλές ορμόνες και φυτοφάρμακα που χρησιμοποιούνται για την επιτάχυνση της παραγωγής είναι απαγορευμένα στην ΕΕ για υγειονομικούς και περιβαλλοντικούς λόγους. Μπροστά σε αυτόν τον άνισο ανταγωνισμό, οι «εγγυήσεις» που προβλέπονταν να λάβουν οι αγρότες είναι μόνο η «επανεξέταση» της συμφωνίας, σε περίπτωση που τα εισαγόμενα έχουν χαμηλότερη τιμή κατά 5-10% σε σύγκριση με τα εγχώρια ή η δημιουργία ενός ταμείου «προστασίας» των αγροτών της τάξεως των... 16 δισ. ευρώ!

Παράλληλα, τα μεταλλαγμένα της Mercosur θα δημιουργήσουν σοβαρές επιπτώσεις στην υγεία των ευρωπαίων καταναλωτών. Η έκθεση Γενικής Διεύθυνσης Υγείας και Ασφάλειας Τροφίμων αναφέρει ότι η Βραζιλία δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι τα κρέατα που εξάγονται στην ΕΕ δεν περιέχουν ορμόνες. Η συμφωνία αμφισβητεί σοβαρά το δικαίωμα σε υγιεινό και ποιοτικό φαγητό και, συνεπώς, το βιοτικό επίπεδο των λαών της Ευρώπης.

Το «άλμα προς τα εμπρός» της ΕΕ ή αλλιώς, οι τελευταίοι σπασμοί «παγκοσμιοποίησης»

Η ΕΕ βρίσκεται στην πιο ιστορική καμπή της ιστορίας της. Οι μεγάλες οικονομικές-γεωπολιτικές αλλαγές στον πλανήτη, αλλά και οι αποτυχημένες επιλογές των ηγετών της (οικονομική κρίση, Ουκρανικό, άνοδος των BRICS, δασμοί του Τραμπ κ.ά.), την έχουν φέρει σε ιστορική πίεση και υποβάθμιση. Σαν ύστατη προσπάθεια αντιστροφής της κατάστασης, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές στρέφονται στην αναβίωση των πολιτικών της «ολοκλήρωσης», δηλαδή των συμφωνιών ελεύθερου εμπορίου και της ενοποίησης. Μέσω της εισαγωγής φθηνών τροφίμων, θέλουν να συγκρατήσουν ή και να μειώσουν τους πραγματικούς μισθούς και να τσακίσουν το βιοτικό επίπεδο και τις κατακτήσεις των εργαζομένων της Ευρώπης. Έτσι, οι πλέον ξεπερασμένες ευρωπαϊκές (κυρίως οι γερμανικές) επιχειρήσεις θα γίνονταν πιο «ανταγωνιστικές» και θα «γλυκοκοίταζαν» την εξαγορά κάποιων «φιλέτων» που τίθενται προς πώληση από την Mercosur (ο ακροδεξιός Μιλέι στην Αργεντινή προχωράει σε σωρεία ιδιωτικοποιήσεων). Επίσης, δεν είναι καθόλου τυχαίο που η αναθέρμανση της «Mercosur» γίνεται σε μια περίοδο όπου τα χρήματα των αγροτικών επιδοτήσεων από τον προϋπολογισμό της ΕΕ (που αποτελούσαν την πιο σημαντική δαπάνη) θα περικοπούν δραματικά για να στραφούν πόροι προς το γιγάντιο πρόγραμμα εξοπλισμών του «Re-armEurope».

Ωστόσο, ευτυχώς για τους λαούς της Ευρώπης, τέτοιες συμφωνίες είναι από άλλη εποχή της ΕΕ. Όσο καιρό εκκρεμούσε η συμφωνία «Mercosur», η ΕΕ απέτυχε να «ολοκληρωθεί» οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά και έχει μείνει ανυπεράσπιστη μπροστά στους ανταγωνισμούς ΗΠΑ-Κίνας-Ρωσίας. Προσκολλάται στο παρελθόν όταν ο κόσμος της «παγκοσμιοποίησης» όπως τον ξέραμε έχει τελειώσει και στέκεται στο «κενό» όσο ενισχύεται ο κατακερματισμός της αγοράς και ο προστατευτισμός.

Η «Mercosur» περισσότερο όξυνε, παρά άμβλυνε το πολιτικό αδιέξοδο στην ΕΕ, επεκτείνοντας την παράλυση στην οποία βρίσκεται. Κάθε ευρωπαϊκή μπουρζουαζία ψάχνει να σωθεί μόνη της: μετά τις αγροτικές κινητοποιήσεις Γαλλία, Πολωνία, Ουγγαρία και Ιταλία άσκησαν βέτο στη συμφωνία γιατί δεν περιείχε τις κατάλληλες «εγγυήσεις». Η Γερμανία επιμένει να περάσει η συμφωνία, καθώς αυτή είναι υπέρμετρα ευνοϊκή για τα συμφέροντα των γερμανικών αυτοκινητοβιομηχανιών. Ολιβερή είναι η στάση της ελληνικής κυβέρνησης, που εν μέσω αγροτικών μπλόκων επέλεξε και πάλι να έχει ρόλο «κομπάρσου» σε μια τόσο κρίσιμη συμφωνία, μια ακόμα απόδειξη του πόσο εχθρική είναι απέναντι στον εγχώριο πρωτογενή τομέα.

Η μάχη των αγροτών έξω από το κτήριο της Κομισιόν στις Βρυξέλλες πέτυχε μια πρώτη μεγάλη νίκη και «ανατίναξε» τις ξεφτισμένες πολιτικές δυνάμεις. Πρέπει να αποτελέσει παράδειγμα για τις επόμενες μάχες που θα κληθούν να δώσουν οι λαοί της ΕΕ για τον πόλεμο και τους εξοπλισμούς, την περικοπή των κοινωνικών δαπανών, την αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Με αγώνες, συγκρούσεις, αποκλεισμούς δρόμων κ.ά. να παραλύσουμε μέχρις εσχάτων το αντιδραστικό στρατηγείο της ΕΕ για μια Ευρώπη των Εργαζομένων.

■ Χάρης Μάργαρης

Η πολιτική κρίση οξύνεται

Σε αποδρομή η ΝΔ - Πολυκερματισμός στην αντιπολίτευση

Ολο και περισσότερο αναδεικνύεται και αποτελεί μόνιμο χαρακτηριστικό των αστικών κομμάτων η βαθιά και εκτεταμένη κρίση εμπιστοσύνης σε αυτά από τις εργαζόμενες μάζες και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ακόμη και οι δημοσκοπήσεις εδώ και καιρό καταγράφουν την καθήλωση σε ποσοστά του κυβερνώντος κόμματος, κάτω από το 30% (με πολύ μικρότερο ποσοστό αν κατεβούν ο Τσίπρας και ο Σαμαράς με νέα κόμματα στις εκλογές) και το ποσοστό του Μητσοτάκη σαν καταλληλότερος πρωθυπουργός να είναι περίπου ίσο με το ποσοστό της απάντησης «κανένας». Τελευταία το κυβερνών κόμμα εμφανίζει νέα φθορά στα ποσοστά του κάτω και από την επήρεια των αγροτικών κινητοποιήσεων. Η αντιπολίτευση, πολυθρυματισμένη δεν κερδίζει τίποτα, ενώ ειδικά για τον ΣΥΡΙΖΑ η εικόνα είναι ιδιαίτερα ανησυχητική, μόλις στο 3%.

Μεγάλο είναι και το ποσοστό των αναποφάσιστων (21%), αλλά και το 30,8% που δηλώνει ότι δεν εμπιστεύεται κανέναν πολιτικό αρχηγό. Η Μαρία Καρυστιανού ξεπερνά τον πρωθυπουργό και τους πολιτικούς αρχηγούς με υψηλότερο ποσοστό αναγνώρισης (24,3%) και ανάμεσα στα νέα πολιτικά σχήματα και στο ερώτημα ποιο θα έχει καλύτερη εκλογική πορεία το πιθανό κόμμα Καρυστιανού προηγείται με ποσοστό 53%, ενώ του Τσίπρα με 23%. Γι' αυτόν τον τελευταίο είναι χαρακτηριστικό ότι το 80% των ερωτηθέντων πιστεύει ότι δεν φέρνει τίποτα νέο στην πολιτική. Η μεγάλη απήχηση της Μαρίας Καρυστιανού δεν οφείλεται βέβαια στο πρόγραμμά της, άλλωστε ακόμη δεν έχει ξεκαθαρίσει αν θα κάνει κόμμα, με ποιους θα το κάνει κ.λπ., αλλά κυρίως στην απέχθεια προς τα υπάρχοντα πολιτικά πρόσωπα και την πλήρη ανικανότητά τους να επιλύσουν και το παραμικρό πρόβλημα της κοινωνίας, την τεράστια αυτονόμησή τους από την ίδια την κοινωνία και τις ανάγκες της. Επιπλέον τα ζητήματα της διαφθοράς των πολιτικών προσώπων, των τεραστίων ψεμάτων που είπαν και συνεχίζουν να λένε, της χλευαστικής στάσης τους απέναντι στην κοινωνία, του αυταρχισμού της κυβέρνησης σαν μόνο μέσο για να μείνει στην εξουσία, της μαφιόζικης συμπεριφοράς και διακυβέρνησης, οδηγούν στην απόρριψη του υπάρχοντος πολιτικού προσωπικού της αστικής τάξης και στην αναζήτηση νέων διαφορετικών προσώπων που θα επιδείξουν ήθος και εντιμότητα.

Όλοι οι εκβιασμοί της κυβέρνησης ότι δηλαδή είναι η νικήτρια των προηγούμενων εκλογών με 41% και άρα νομιμοποιείται να «εφαρμόζει το πρόγραμμά της», ότι «ΝΔ ή χάος», ότι η πολιτική της είναι η μόνη υπεύθυνη και ρεαλιστική, έχουν πέσει στο κενό. Αντιστοίχως, και όλες οι άθλιες προσπάθειές της κυρίως απέναντι στις αγροτικές κινητοποιήσεις να ενεργοποιήσει τον «κοινωνικό αυτοματισμό», να

διασπάσει τα μπλόκα ώστε να υποχωρήσουν στον «διάλογο», να σπילώσει αγροτοσυνδικαλιστές κ.ά. έχουν πέσει κι αυτές στο κενό. Η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας απορρίπτει την κυβερνητική πολιτική και την όποια προσπάθειά της να παραμένει στην εξουσία, καθώς το αίτημα για πρόωρες εκλογές συγκεντρώνει ποσοστό 56%, ενώ το 61% δηλώνει ότι οι «παροχές» της ΔΕΘ δεν βοήθησαν καθόλου στην ακρίβεια που παραμένει πρώτη στην ιεράρχηση των προβλημάτων των ερωτηθέντων.

Η εικόνα των δημοσκοπήσεων είναι αποτέλεσμα των τελευταίων κινητοποιήσεων και κυρίως της 28ης Φλεβάρη του 2024 για το έγκλημα των Τεμπών. Είναι επίσης φανερό ότι μετά από αυτές οι κινητοποιήσεις η κυβέρνηση δεν μπορεί να ανακάμψει. Αντίθετα βρέθηκε αντιμέτωπη με το τεράστιο σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ και παρά τα πραξικοπήματά της στη βουλή και στην επιτροπή, παρά τη διάχυση ευθυνών σε όλα τα κόμματα και διαχρονικά, ώστε να παρουσιάζεται η ΝΔ σαν αυτή που θα «εξυγιάνει» τον ΟΠΕΚΕΠΕ(!), δεν έπεισε κανέναν — το 69% δεν πιστεύει ότι θα τιμωρηθούν τα τρωκτικά των επιδοτήσεων, υπουργοί και βουλευτές, υπεύθυνοι για το σκάνδαλο. Επιπλέον οι προσωπικότητες του «Φραπέ», της κυρίας με τη Φερράρι, του Μαγειριά κ.ά. που παρελαύνουν στην επιτροπή προκαλούν αηδία στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Πριν καλά καλά «διαχειριστεί» το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ, η κυβέρνηση βρίσκεται αντιμέτωπη με τις αγροτικές κινητοποιήσεις, από τις μεγαλύτερες ιστορικά. Μέχρι τώρα πέφτουν στο κενό όλες οι προσπάθειές της να στρέψει τους εργαζόμενους και τη νεολαία ενάντια στους αγρότες, αντίθετα το 78% βρίσκει δικαιολογημένες τις κινητοποιήσεις. Η διαφθορά, η αυτονόμηση από την κοινωνία, ο χλευασμός, η εξόντωση όποιου αντιδρά στην πολιτική της κυβέρνησης και η καταστολή αποτελούν τα μοναδικά χαρακτηριστικά της διακυβέρνησης από τη ΝΔ. Και γίνονται αντιληπτά από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα εκτοξεύοντας την αγανάκτηση και την οργή τους.

Η ΝΔ δεν μπορεί να αντιστρέψει τη συνεχόμενη φθορά της, όσο κι αν προσπαθεί να τη συσκοτίσει με το γεγονός ότι είναι πρώτο κόμμα με διαφορά από το δεύτερο. Αυτό βέβαια δεν μπορεί να τη σώσει από το τι θα μείνει από τη ΝΔ του Μητσοτάκη σαν παραδοσιακά καθαρό και κόμμα της αστικής τάξης. Και

αν βγήκε από το καλάθι των αχρήστων της ιστορίας που την έστειλαν οι εργαζόμενες μάζες με το κίνημα του 2010-12, λόγω της μετάλλαξης του Τσίπρα - ΣΥΡΙΖΑ, δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι αυτό μπορεί να συμβεί και στο μέλλον.

Τα κόμματα της αντιπολίτευσης εξαντλούνται σε αντιμνηστοακτικές-αντιδεξιές κορώνες. Σε ό,τι αφορά το ΠΑΣΟΚ αυτό δεν μπορεί να ξεφύγει από το μεγάλο αμάρτημα της εισόδου της χώρας στα μνημόνια, της συγκυβέρνησης Σαμαρά - Βενιζέλου. Με αναφορές στην λειτουργία «των ελληνικών και ευρωπαϊκών θεσμών» δεν μπορεί να πείσει ότι έχει διαφορετικό πρόγραμμα από τη ΝΔ, ενώ πολλά στελέχη του ΠΑΣΟΚ κατέχουν υπουργικές θέσεις στην κυβέρνηση Μητσοτάκη. Μάλλον θα ταλανίζεται ανάμεσα σε μια συγκυβέρνηση με τη ΝΔ αν βγει δεύτερο κόμμα και σε μια συμμετοχή στον διάλογο με την «κεντροαριστερά», όπως προτείνει ο Δούκας, που δηλώνει ανοιχτός στο διάλογο με τον Τσίπρα ή και την Καρυστιανού.

Σε ό,τι αφορά τα κόμματα-θραύσματα του ΣΥΡΙΖΑ (ΣΥΡΙΖΑ, Νέα Αριστερά, ΜΕΡΑ25) δεν έχει ξεπεραστεί η κρίση των συνεχών διασπάσεών τους. Μάλλον είναι έτοιμα μεγάλα τμήματά τους να αλωθούν από τον Τσίπρα. Η Πλεύση Ελευθερίας, αν και ενισχυμένη σε σχέση με τις εκλογές του 2023, με το βάρος που δίνει στη λειτουργία των αστικών θεσμών, μόνο ψηφοθηρία μπορεί να κάνει. Την ώρα μάλιστα που οι αστικοί θεσμοί, όχι μόνο ελέγχονται από την κυβέρνηση, αλλά και διαρκώς αποδεικνύονται απόλυτα και προκλητικά ταξικοί υπέρ του κεφαλαίου και του πολιτικού προσωπικού της αστικής τάξης. Γι' αυτούς όλες οι μαφιόζικες πράξεις επιτρέπονται και δεν τιμωρούνται. Γι' αυτό οι εργαζόμενοι και η νεολαία δεν εμπιστεύονται σε μαζικό επίπεδο αυτούς τους θεσμούς, κυρίως τη δικαιοσύνη.

Νέα κόμματα προβάλλονται και ενδέχεται να εμφανιστούν στις ερχόμενες εκλογές. Τα δύο κατ' αρχήν έρχονται από παλιά, αυτά του Τσίπρα και του Σαμαρά. Ο πρώτος επανέρχεται σαν αρχηγός και μεσοσίας, επιχειρεί να φορτώσει την απο-

τυχία της κυβέρνησής του στους συνεργάτες του, να δικαιολογήσει, αλλά και να δικαιώσει τις αποφάσεις του για το τρίτο και χειρότερο μνημόνιο. Μέχρι σήμερα δεν έχει καταφέρει να συγκεντρώσει ένα ποσοστό στις δημοσκοπήσεις για να παρουσιαστεί ως αντίπαλο δέος στον Μητσοτάκη. Ο Σαμαράς αρχηγικός και αυτός προβάλλει τον γνήσιο «πατριωτισμό» του σαν τη διαφωνία του με την υποχωρητική εξωτερική πολιτική της ΝΔ του Μητσοτάκη. Η «πατριωτική» θέση του Σαμαρά είναι τυχοδιωκτική, αφού ο κίνδυνος να χάσει ο ελληνικός καπιταλισμός το στρατηγικό του βάθος στο Αιγαίο και στη ΝΑ. Μεσόγειο είναι υπαρκτός και αντανakλά την δραματική αλλαγή του συσχετισμού δύναμης μεταξύ ελληνικού και τουρκικού καπιταλισμού, υπέρ του δεύτερου.

Τέλος για τη Μαρία Καρυστιανού και το ενδεχόμενο να δημιουργήσει κόμμα πρέπει να τονιστεί ότι ο αγώνας της ως πρόεδρος του Συλλόγου Συγγενών είναι δίκαιος και αξιοθαύμαστος, όπως και όλων των συγγενών. Αλλά η είσοδος στην πολιτική με βάση την προσωπική απήχηση και αναγνωρισιμότητα, οι σχέσεις της που είδαν το φως της δημοσιότητας με Καραχάλιο (σύμβουλος του Κ. Καραμανλή) ή η δικηγόρος-εκπρόσωπός της Μ. Γρατσία (υποψήφια με το κόμμα Νίκη), οι αναφορές της στο «κράτος δικαίου» και τους «ευρωπαϊκούς θεσμούς» που πρέπει να λειτουργήσουν, η συγκρότηση μια επιτροπής «σοφών» που θα αποτελείται από «ανθρώπους της αγοράς» θα έχουν «εμπειρία από τη δουλειά τους», αλλά και «γνώσεις και γνωστικό υπόβαθρο» και θα αναλάβουν «να βρουν λύσεις στα προβλήματα της χώρας» το λιγότερο αποτελούν κοινοβουλευτικές αυταπάτες για αναζήτηση λύσεων μέσα στο πολιτικό σύστημα, που κατά τα άλλα σύμφωνα με τη Μ. Καρυστιανού «δεν μπορεί να επιδιορθωθεί», και βέβαια συγκροτούν μία πολιτική κίνηση για δημιουργία κόμματος από τα πάνω, που καμιά σχέση δεν έχει με τα κινήματα των εργαζομένων και της νεολαίας.

στον κόσμο...

Ιταλία

Σε εκκένωση του κοινωνικού κέντρου και κατάληψης «Ascatasuna» στο Τορίνο προχώρησαν οι δυνάμεις καταστολής στις 18/12. Ο μεγάλος αριθμός αστυνομικών και η σφοδρότητα της επιχείρησης επέφερε μεγάλες αντιδράσεις στην κοινότητα και έγινε είδηση εθνικής εμβέλειας.

Ως απάντηση πραγματοποιήθηκε πορεία διαμαρτυρίας, όπου διαδηλωτές και κάτοικοι της περιοχής απαίτησαν να παρθεί πίσω η απόφαση για εκκένωση της κατάληψης. Η απάντηση από τις κατασταλτικές δυνάμεις ήταν άμεση, με ρίψεις νερού και χρήση γκλομπ. Ο γραμματέας της Λέγκας και υπουργός Υποδομών, Ματέο Σαλβίνι, τόνισε ότι «η εκκένωση αυτή αποτελεί μόνο την αρχή» και πως χρειάζονται «εκσκαφείς στα κοινωνικά κέντρα, διότι είναι κρυψώνες εγκληματιών». Για τη γειτονιά η κατάληψη «Ascatasuna» σημαίνει δωρεάν άθληση, χώρο συνάντησης και ανταλλαγής ιδεών, ειρηνική μάχη για να σταματήσει η διακίνηση ναρκωτικών. Ένα σημείο αναφοράς για το κίνημα και την αυτοοργάνωσή του.

Αυτή η επίθεση έρχεται για να χτυπήσει το εργατικό κίνημα και τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις και απεργίες που οργανώθηκαν στη χώρα τους τελευταίους μήνες υπέρ της παλαιστινιακής αντίστασης και ενάντια στο σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Η δήλωση του Σαλβίνι αποτελεί σαφές μήνυμα που στέλνουν οι νεοφιλελεύθεροι εγκληματίες προς κάθε κέντρο αγώνα και αντίστασης. Η καταστρατήγηση κάθε ελευθερίας και κοινωνικών και εργατικών δικαιωμάτων είναι απαραίτητα για την εφαρμογή των σχεδίων τους.

Πορτογαλία

Στις 11/12 πραγματοποιήθηκε γενική απεργία κατά του αντεργατικού νομοσχεδίου που κατατέθηκε προς ψήφιση από τον πρωθυπουργό Λουίς Μοντενέγκρο. και περιλαμβάνει πάνω από 100 άρθρα που καταπατούν δικαιώματα που κατακτήθηκαν μέσω αγώνων και απεργιών. Εισάγει μια «Τράπεζα Χρόνου» που εξαλείφει τις υπερωρίες, «απελευθερώνει» τις απολύσεις, διευκολύνει τις αναθέσεις σε εργολάβους και παρέχει νομική κάλυψη για ψευδή αυτοαπασχόληση τύπου free-lancing. Περιορίζει τις διαπραγματεύσεις για συλλογικές συμβάσεις, το δικαίωμα στην απεργία και υπονομεύει τα δικαιώματα μητρότητας.

Η τελευταία γενική απεργία στη χώρα πραγματοποιήθηκε πριν από 13 χρόνια, με τα μνημόνια λιτότητας (2008). Η κοινωνική κατακραυγή ανάγκασε τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να καλέσει απεργία, φοβούμενη μη χάσει το έρεισμά της στις μάζες. Για τη συμμετοχή, τα συνδικάτα δίνουν ξεκάθαρη εικόνα: 3 εκατομμύρια απήργησαν, δηλαδή πάνω από το 50%. Αποδεικνύεται και από την παράλυση κρίσιμων κλάδων, όπως οι μεταφορές και οι διανομές, η βιομηχανική παραγωγή μεγάλης κλίμακας και ο δημόσιος τομέας.

Επιπρόσθετα στη μεγάλη συμμετοχή, η απεργία χαρακτηρίστηκε από την υψηλή κοινωνική αλληλεγγύη και συμφωνία στα αιτήματα. Σε δημοσκόπηση (Diário de Notícias), το 61% υποστήριξε την απεργία. Από όλες τις κοινωνικές ομάδες, η νεολαία βρέθηκε και πάλι στην εμπροσθοφυλακή – φαινόμενο που διαπερνά τη μία χώρα μετά την άλλη – θέτοντας, μάλλον, τη μαγιά για μια νέα πρωτοπορία αγωνιστών και μια αναζωπύρωση των αγώνων κατά της νεοφιλελεύθερης λαίλαπας και του πολέμου. Θα παίξει κομβικό ρόλο στην αντιμετώπιση ακροδεξιών μορφωμάτων και πολιτικών που επιδιώκουν να παρουσιαστούν ως εναλλακτική στην καπιταλιστική σαπίλα, όπως το κόμμα του ακροδεξιού Βεντούρα.

ΤΡΙΜΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΚΥΠΡΟΥ-ΙΣΡΑΗΛ
‘Όργανο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού

Στις 22/12 συνεκλήθη η τριμερής Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ, στην Ιερουσαλήμ. Στη συνάντηση συζητήθηκαν πέντε κυρίως θέματα (ασφάλεια, ενέργεια, θάλασσα, καταπολέμηση της τρομοκρατίας, εμβάθυνση των δεσμών των λαών) αν και οι τελικές συμφωνίες δε δημοσιοποιήθηκαν. Η διαφανόμενη μυστική στρατιωτική συμμαχία, καλύφθηκε αφενός με το μεγαλεπήβολο σχέδιο του Διαδρόμου Ινδίας-Ευρώπης (IMEC), ένα σχέδιο που μόνο στη φαντασία των Αμερικάνων υπάρχει, και αφετέρου με την υπεράσπιση των «εθνικών συμφερόντων» απέναντι στην Τουρκία (ο Νετανιάχου δήλωσε ότι αυτή η τριμερής εναντιώνεται «σε όσους φαντασιώνονται [δηλαδή η Τουρκία] ότι θα εγκαθιδρύσουν την αυτοκρατορία τους και την κυριαρχία τους στη γη μας»).

Αυτού του είδους οι τριμερείς συναντήσεις ξεκίνησαν το 2013 ολοκληρώνοντας τη στροφή της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής από τον αραβικό κόσμο προς το Ισραήλ και επί της ουσίας προς την μεγαλύτερη πρόσδεση στη δυτικοϊμπεριαλιστική πολιτική και κυρίως προς τους Αμερικάνους. Αυτή η στροφή, και αντίστοιχα οι τριμερείς, υπηρέτηθηκε από όλες τις κυβερνήσεις της μνημονιακής περιόδου και μάλιστα επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ πήραν το σχήμα 3+1 με την άμεση συμμετοχή των ΗΠΑ, οι οποίες μετά το 2020 παρακολουθούν αλλά δεν «συμμετέχουν» άμεσα με υψηλόβαθμους εκπροσώπους.

Η προτελευταία τριμερής είχε πραγματοποιηθεί ακριβώς έναν μήνα πριν τη γενοκτονία των Παλαιστινίων τον Οκτώβριο του 2023. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, φρονίμως ποιούσα, λόγω της συντριπτικής φιλοπαλαιστινιακής στάσης των ελλήνων εργαζομένων και νεολαίας, απέφυγε τη σύγκλιση μιας νέας τριμερούς όσο κρατούσε η γενοκτονία, και τώρα, με το πρόσχημα ότι η «γενοκτονία σταμάτησε» με το «ειρηνευτικό» σχέδιο των ΗΠΑ, επανήλθε δριμύτερη και πιο αποφασιστική. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι οι κυβερνήση Μητσοτάκη και κυβέρνηση Χριστοδουλίδη, δεν υποστήριξαν το Ισραήλ λυσσασμένα, τόσο διπλωματικά όσο κυρίως πρακτικά, προσφέροντας το απαραίτητο στρατηγικό βάθος που στερείται το Ισραήλ: αεροδρόμια, λιμάνια, πλοία, βάσεις επικοινωνιών και παρακολούθησης (από ελληνικές ή κυπριακές στρατιωτικές εγκαταστάσεις και πολύ περισσότερο τις ίδιες τις αμερικανικές και αγγλικές βάσεις), προστασία κρίσιμου ισραηλινού στρατιωτικού υλικού, «καταφύγιο» για Ισραηλινούς (ως «χώρος ξεκούρασης και ανάπαυλας», αποφυγής των κινδύνων). Και αυτή η πρακτική βοήθεια πήρε ακραίες μορφές σε σημείο οι Ιρανοί να απειλήσουν ότι αν κλιμακώνονταν η σύγκρουση με το Ισραήλ θα βομβάρδιζαν όποιες βάσεις ή στρατιωτικές εγκαταστάσεις στην Κύπρο ή την Κρήτη υποστήριζαν το Ισραήλ.

Τα «σκοτεινά σχέδια» της κυβέρνησης Μητσοτάκη

Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει καθιερώσει τη μυστική διπλωματία, κυριολεκτικά εν κρυπτώ υλοποιεί σχέδια υπεράσπισης των συμφερόντων της ελληνικής αστικής τάξης σε βάρος των εργατικών και λαϊκών μαζών. Σε αυτή την πολιτική της απολαμβάνει την απόλυτη στήριξη σύσσωμης της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης εκτός από το ΚΚΕ που περιορίζεται σε καταγγελίες, που κι αυτές «πνίγονται» στην εθνικιστική του έξαρση.

Έτσι, μερικές ώρες μετά την ολοκλήρωση της τριμερούς δημοσιεύτηκε στα «Νέα» και σε ισραηλινή εφημερίδα η είδηση για δημιουργία μιας κοινής ταξιαρχίας (2.500 στρατιωτών: 1.000 Έλληνες, 1.000 Ισραηλinoί και 500 Ελληνοκύπριοι) που μάλιστα θα υποστηρίζονταν από δύο μοίρες πολεμικών αεροσκαφών (μία ελληνική και μία ισραηλινή) καθώς και από τις αναγκαίες ναυτικές δυνάμεις, υπηρεσίες διοίκησης, υποστήριξης, πληροφοριών. Με άλλα λόγια την δημιουργία μιας αξιόμαχης κοινής στρατιωτικής δύναμης. Δύο μέρες μετά ο κύριος υπουργός Εξωτερικών διέψευσε την είδηση αλλά δεν υπήρξε αντίστοιχη διάψευση από την ελληνική ή ισραηλινή κυβέρνηση. Ακόμη χειρότερα, πέντε μέρες μετά την τριμερή υπογράφηκε μια κοινή στρατιωτική συμφωνία μεταξύ των τριών, πράγμα που αποδεικνύει πως είχε αποφασιστεί μια πολύπλευρη στρατιωτική συμμαχία που μάλιστα υλοποιείται με γοργούς ρυθμούς.

Η τριμερής «συμμαχία», όργανο αμερικάνικου πολέμου

Η κυβέρνηση Τραμπ έχει τρεις στόχους στην περιοχή μας: α) Να απεγκλωβιστεί από τον πόλεμο της Ουκρανίας (μια που η αμερικάνικη πολιτική για κατάρρευση του ρωσικού ιμπεριαλισμού ηττήθηκε) ώστε να στραφεί προς την Κίνα, και να «ουδετεροποιήσει» τη Ρωσία (να σπάσει τη συμμαχία της με την Κίνα) αναθέτοντας στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές (πράγμα που δεν της βγαίνει και τόσο εύκολα όσο το φαντάζονταν) να απασχολούν και να πιέζουν τη Ρωσία. Αυτό για την ελληνική αστική τάξη σημαίνει στρατιωτικούς εξοπλισμούς για τη

συνέχιση της πίεσης στη Ρωσία (επανεξοπλισμός του Αιγαίου, της Ανατολικής Μεσογείου και των Βαλκανίων), πύλη για το αμερικάνικο φυσικό αέριο κ.ά. β) Η Ελλάδα να αποτελεί το συμπλήρωμα και το απαραίτητο στρατηγικό βάθος για το Ισραήλ ώστε αυτό να υλοποιήσει το αμερικάνικο σχέδιο για τη βελκανοποίηση και απόλυτο έλεγχο του αραβικού και ευρύτερα του μουσουλμανικού κόσμου (που κυρίως σημαίνει τον κατακερματισμό του Ιράν), γ) Η Ελλάδα και το Ισραήλ να πιέζουν/ απειλούν τον Ερντογάν να προσαρμοστεί πλήρως στην αμερικάνικη επίθεση εναντίον της Κίνας – αντί να ισορροπεί ανάμεσα στα αντίπαλα στρατόπεδα (των Αμερικάνων από τη μια και των Ρωσο-Κινέζων από την άλλη) – που σημαίνει ο τούρκικος υποϊμπεριαλισμός αφενός να απασχολεί/πιέζει τη Ρωσία και αφετέρου να προωθεί τη αμερικάνικη σφήνα στην κεντρική Ασία ενάντια στην ενοποίηση της Ασίας από την Κίνα.

Με αυτούς τους τρεις στόχους των ΗΠΑ έχει ταυτιστεί η ελληνική αστική τάξη. Αλλά η υλοποίησή τους κρύβει τρομακτικούς κινδύνους για την ελληνική εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Στην καλύτερη περίπτωση, σημαίνει οικονομική υποβάθμιση είτε εμπλεκόμενη η χώρα μας στον ανταγωνισμό ΗΠΑ και Κίνας (το λιμάνι του Πειραιά, κ.ά.) είτε στην αναδυόμενη «δυσαρμονία» ΕΕ και ΗΠΑ. Σημαίνει αύξηση των στρατιωτικών δαπανών, καταβράθρωση των κοινωνικών δαπανών και των μισθών, στρατιωτικοποίηση της ελληνικής κοινωνίας και αφαίρεση των τελευταίων πολιτικών, δημοκρατικών, συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Στην χειρότερη περίπτωση, σημαίνει να εμπλακούμε στρατιωτικά στην εξόντωση των αραβικών μαζών και της αράβικης επανάστασης (στο πλευρό των Σιωνιστών), να εμπλακούμε στρατιωτικά σε έναν περιορισμό/πίεση της Ρωσίας (Βαλκάνια, Αιγαίο, Εύξεινος κ.ά.) είτε σε μια επίθεση απέναντι στην Τουρκία για τη συμμόρφωση της τελευταίας στους Αμερικάνους ή τους Ισραηλινούς. Μα πάνω απ’ όλα σημαίνει να εμπλακούμε στον ιδιόμορφο Γ’ Παγκόσμιο Πόλεμο που έχουν εξαπολύσει οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και που απειλεί με αφανισμό την ανθρωπότητα.

Ακριβώς επειδή το ελληνικό προλεταριάτο γνωρίζει ή διαισθάνεται όλους αυτούς τους κινδύνους, η κυβέρνηση Μητσοτάκη και η κοινοβουλευτική αντιπολίτευση υποστηρίζουν και τη μυστική διπλωματία και την απόκρυψη των στόχων των Αμερικάνων και της ελληνικής αστικής τάξης κάτω από το προκάλυμμα των «εθνικών συμφερόντων».

Ποια πρέπει να είναι η απάντησή μας απέναντι στον Πόλεμο

Η μυστική διπλωματία είναι το ένα εργαλείο της ελληνικής μπουρζουαζίας ώστε να «αιφνιδιάσει» και να θέσει προτετελεσμένων τον ελληνικό λαό. Το δεύτερο εργαλείο είναι τα λεγόμενα «εθνικά συμφέροντα»: για να αντιμετωπίσουμε την τουρκική επιθετικότητα (αρπαγή του «εθνικού εδάφους μας», αρπαγή «του φυσικού αερίου μας» κ.ά.) πρέπει να είμαστε κάτω από την προστασία των Δυτικών (άρα να συμμετέχουμε στα σχέδια των Αμερικάνων) και να κάνουμε συμφωνίες ακόμη και με τον διάβολο (Σιωνιστές) που εξοντώνει τις αράβικες μάζες (η περίφημη στρατηγική συμμαχία με το Ισραήλ). Αυτά τα «εθνικά συμφέροντα» τονίζουν και οι ρεφορμιστές αλλά, για να μην εκτεθούν πλήρως, διευκρινίζουν πως τα υπερασπίζονται μόνο απέναντι στην Τουρκία και όχι για την υλοποίηση της αμερικάνικης πολεμικής πολιτικής.

Περίεργο! Πώς μπορεί να γίνει αυτός ο διαχωρισμός στην πράξη, όταν είναι η αστική τάξη που διευθύνει αυτήν την χώρα και την πολιτική της, μια που ως γνωστόν δεν έχουμε εργατική εξουσία; Και πώς αυτή η αστική τάξη θα αρνηθεί τα συμφέροντά της, θα σταματήσει να ταυτίζεται με την αμερικάνικη πολεμική πολιτική; Τι νόημα έχει να «υπερασπίσεις» τη χώρα σου απέναντι στην Τουρκία (ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι αυτό μπορεί να γίνει με τους Αμερικάνους και τους σιωνιστές) όταν έτσι ενισχύεις (αντί να παραλύεις όπως οφείλεις) την αμερικάνικη πολεμική πολιτική, δηλαδή το σφαγείο του Γ’ Παγκοσμίου Πολέμου και τον αφανισμό της ανθρωπότητας;

Πατί είναι «εθνικό συμφέρον» η υπεράσπιση του πετρελαίου και φυσικού αερίου της «ελληνικής(;) ΑΟΖ» όταν στην καλύτερη περίπτωση σαν χώρα θα εισπράξουμε (δηλαδή οι Βαρδηνιογιάννηδες, Κοπελούζοι, Λάτσηδες, κ.λπ. και όχι ο ελληνικός λαός) το πολύ πολύ 10 με 20 ψωροδισεκατομμύρια την επόμενη δεκαετία όταν κάθε χρόνο (και όχι στη δεκαετία) η ελληνική αστική τάξη μας αποσπά 10 και παραπάνω δισ. με τη φοροληστεία, με τις μειώσεις μισθών, με την εντατικοποίηση της εργασίας, με την κατεδάφιση της παιδείας και υγείας, κ.ά. κι όταν μόνο για τους εξοπλισμούς θα πληρώσουμε τουλάχιστον 28 δισ.;

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ 2025

Οικονομική και Πολιτική Κρίση μας σέρνουν στον Πόλεμο

■ Χρήστος Ανδριώτης

Οικονομία: Πριν την «τέλεια καταγίδα»

Μέσα στο 2025 έγινε εξόφθαλμη η απογοητευτική κατάσταση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, με μεγαλύτερους ασθενείς τις χώρες της Δύσης και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ. Το επιτελείο Τραμπ, αναζητώντας πιο δραστικά μέσα αντιμετώπισης ή έστω επιβράδυνσης της οικονομικής κρίσης, προχώρησε στην ολοκληρωτική επίθεση στο σύνολο της αμερικάνικης εργατικής τάξης, στην πιο άγρια εκμετάλλευση των εξαρτημένων χωρών, στο χτύπημα των ανταγωνιστικών δυτικών ιμπεριαλισμών (κυρίως ΕΕ και Ιαπωνία), και κυρίως στην προσπάθεια διάλυσης του μπλοκ των BRICS και υποβάθμισης της Κίνας.

Τα **χρηματιστήρια** των ΗΠΑ και της ΕΕ κλυδωνίστηκαν από νέες αναταραχές μέσα στη χρονιά που πέρασε, τις χειρότερες των τελευταίων χρόνων. Η συσσώρευση τέτοιων κλυδωνισμών στην παγκόσμια οικονομία δείχνει ότι **οι προϋποθέσεις για μια νέα έκρηξη της οικονομικής κρίσης έχουν συγκεντρωθεί**. Οι αμερικανικές τράπεζες βρίσκονται στα όρια της χρεοκοπίας, το αμερικάνικο δημόσιο βρίσκεται από την 1/10/2025 σε καθεστώς «λοκ νταουν» («λουκέτου»), οι κεντρικές τράπεζες της ΕΕ και των ΗΠΑ απειλούν πως δεν θα γίνει νέα μείωση των επιτοκίων, έντονες διακυμάνσεις καταγράφουν τα συναλλαγματικά μέσα, ενώ αιωρείται η απειλή για το σκάσιμο της «φούσκας» της Τεχνητής Νοημοσύνης. Αν συ-γκρίνει κανείς το ύψος των ποσών στα οποία κινούνταν οι «φούσκες» του 2008 με τις σημερινές, η κρίση του 2008 θα φαντάζει μάλλον απλό «κρυολόγημα» μπροστά σε αυτά που θα επακολουθήσουν.

Με τους **δασμούς** και τις κυρώσεις που επέβαλε -ή και απειλεί να επιβάλει- το επιτελείο Τραμπ απαιτεί να σταματήσουν οι εμπορικές σχέσεις μιας σειράς χωρών με την Κίνα, δηλαδή να διευρυνθεί η σφαίρα επιρροής των ΗΠΑ αποκλειώντας την Κίνα. Το μεγάλο πρόβλημα είναι ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δε δύναται να προσφέρει ανταλλάγματα άλλα από την εξάπλωση του πολέμου και τον υποχρεωτικό δανεισμό από τις ΗΠΑ, μια καθαρόαιμη λεηλασία αυτοκρατορικού τύπου. Το αποτέλεσμα είναι ένας πρωτοφανής **κατακερματισμός** της παγκόσμιας οικονομίας.

Από την άλλη μεριά του Ατλαντικού, η Ευρώπη σαρώνεται από παραγωγική υποβάθμιση, μαζική εξάπλωση της φτώχειας, πολιτική εξάρθρωση, σκάνδαλα. Γιγαντιαία προβλήματα που απειλούν να εκθρέψουν τους χειρότερους τυχοδιωκτισμούς.

Ένας νέος «πολυπολικός» κόσμος ανατέλλει

Οι παγκόσμιες ισορροπίες αλλάζουν, μια νέα διεθνής κατάσταση διαγράφεται όλο και πιο καθαρά. Ο πόλεμος στην Ουκρανία φαίνεται χαμένος για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Ο ανταγωνισμός με την Κίνα κινδυνεύει να γύρει οριστικά σε βάρος των ΗΠΑ. Δεν υπάρχει μια «απλή σύγκλιση» χωρών, όπως οι BRICS, αλλά ουσιαστικά εξελίσσεται μια ανατροπή και **ρευστοποίηση όλης της ιμπεριαλιστικής πυραμίδας**, όπως αυτή έχει επιβληθεί εδώ και 150 χρόνια. Μπροστά στους νέους παγκόσμιους συσχετισμούς, το επιτελείο Τραμπ έχει θέσει ως κύριο αντίπαλο τον κινέζικο ιμπεριαλισμό. Αυτόν στοχεύει όχι μόνο με οικονομικούς περιορισμούς σε μια σειρά κρίσιμους κλάδους (τεχνο-λογία, ενέργεια, πρώτες ύλες, εμπορικοί δρόμοι κ.ά.) αλλά και με γεωστρατηγικούς περιορισμούς, δημιουργώντας ζώνες «ανάσχεσης και περικύκλωσης» της Κί-νας με χώρες-συμμάχους των ΗΠΑ. Επείγουσες προσαρμογές γίνονται αναγκαίες: Για τον απεγκλωβισμό των ΗΠΑ από το μέτωπο της Ουκρανίας και έναν άλλο χειρισμό του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Για την αντεπίθεση στους BRICS, που προϋποθέτει μια βίαιη ανατροπή κυβερνήσεων-διεθνών πολιτικών και συμμαχιών τους, για την επανευθυγράμμιση με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Για τη στεγανοποίηση της αμερικανικής ηπείρου, ως πρώ-του «ζωτικού χώρου» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, και γενικότερα του δυτι-κού «στρατοπέδου». Για την αναδιάταξη με βάση τα άμεσα συμφέροντα των ΗΠΑ όλων των διεθνών ρυθμίσεων-συμφωνιών-ισορροπιών, ό,τι ονομαζόταν Διεθνές Δίκαιο (κανόνες με βάση την ιμπεριαλιστική ιεραρχία), θεσμοί όπως ο ΟΗΕ αλλά και το ΝΑΤΟ κ.ά.

Λυσσασμένη πορεία προς τον Πόλεμο

Όλες οι μεγάλες κρίσεις στην ιστορία του καπιταλιστικού συστήματος κατέληξαν στον Πόλεμο. Το 2025 ήταν μια χρονιά εξάπλωσης των υπαρχόντων πολεμικών μετώπων και προετοιμασίας για μια ακόμη μεγαλύτερη κλιμάκωση όλων των συγκρούσεων. Διόλου τυχαίες οι πολεμικές ιαχές του γερμανού υπουργού Άμυνας, Μπόρις Πιστόριους ότι «*η Ευρώπη ίσως έζησε το τελευταίο ειρηνικό καλοκαίρι της*», αλλά και του δικού μας Δένδια, που επέπληξε τον ελληνικό λαό ότι «*δεν αντέχει να βλέπει να επιστρέφουν φέρετρα στρατιωτών με σημαίες, σε αντίθεση με τις ΗΠΑ*».

Η ετήσια σύνοδος του ΝΑΤΟ μέσα στον Ιούνιο αποτύπωσε καθαρά την στροφή των δυτικών ιμπεριαλιστών στην «πολεμική οικονομία» και τον Πόλεμο. Από το αντίπαλο στρατόπεδο, στις 31/8-1/9 η Σύνοδος Κορυφής του Οργανισμού Συνεργασίας της Σαγκάης με μέλη 27 χώρες ήταν ένα ακόμη βήμα ενοποίησης των BRICS γύρω από τον άξονα Κίνας και Ρωσίας για την αντιμετώπιση των Δυτικών, αν χρειαστεί και με όπλα. Ο δρόμος προς τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο είναι ήδη στρωμένος και τον βαδίζουμε.

Αρχές 4 Μάρτη η Ούρσουλα φον

ντερ Λάιεν ανακοίνωσε το πρόγραμμα στρατιωτικού επανεξοπλισμού της ΕΕ, **ReArm Europe** που μετονομάστηκε σε **Readiness 2030**. Το πρόγραμμα είναι ύψους 800 δισ. ευρώ, ένα αστρονομικό ποσό που θα αντληθεί κυρίως από τη μείωση των δαπανών σε υγεία-παι-δεία-ασφάλιση.

Μια άγρια και ολοκληρωτική επίθεση στους ευρωπαίους εργαζόμενους, που βρίσκει σύμφωνο όλο το πολιτικό φάσμα της ΕΕ, από δεξιά μέχρι «αριστερά».

Στην **Ουκρανία**, οι επιτυχίες της Ρωσίας στο μέτωπο είναι δεδομένες και το καθεστώς Ζελένσκι είναι έτοιμο να καταρρεύσει. Αντίθετα με τους στόχους του Τραμπ, οι σχέσεις Ρωσίας-Κίνας ενισχύονται διαρκώς. Ο πόλεμος φαίνεται να εξαπλώνεται εισχωρώντας σιγά-σιγά και στο ευρω-παϊκό έδαφος. Παράδειγμα, η μεγάλης κλίμακας στρατιωτική άσκηση **Quadriga 2025** στη Βαλτική με κυρίαρχη τη Γερμανία.

Στην **Παλαιστίνη** συμπληρώθηκαν 2 χρόνια γενοκτονίας από την εισβολή των σιωνιστών στη Γάζα τον Οκτώβρη του 2023. Το δήθεν «ειρηνευτικό σχέδιο Τραμπ» αποδείχτηκε μια κοροϊδία, καθώς κανένας όρος της εκεχειρίας δεν έχει τηρηθεί από το Ισραήλ που συνεχίζει ακάθεκτο τους βομβαρδισμούς και τις σφαγές, ενώ η β' φάση του σχεδίου ακροβατεί. Ωστόσο η ηρωική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού μαζί με το αντιπολεμικό κίνημα αλληλεγγύης σηκώνουν μια ασπίδα προστασίας και εμποδίζουν το σιωνιστικό κράτος να πετύχει τους στόχους του.

Τα όρια των Σιωνιστών και των ΗΠΑ φάνηκαν και στις αρχές Ιουλίου, όταν από κοινού εξαπέλυσαν «προληπτικούς βομβαρδισμούς» στο **Ιράν**. Στις 12 μέρες της σύγκρουσης, το Ισραήλ κινδύνευσε με οικονομική και στρατιωτική χρεοκοπία, ενώ το Ιράν κατάφερε πολλά πλήγματα στο Ισραήλ, με κυριότερα την καταστροφή του διωλιστηρίου και του ηλεκτροπαραγωγικού σταθμού στη Χάιφα, στο Ασντόντ, στο Χαντάρ και στην Ασκελόν. Η διαρροή από το Πεντάγωνο ότι το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα είναι ουσιαστικά άθικτο προκάλεσε την οργή του Τραμπ.

Σε όλη τη **Μ. Ανατολή** ΗΠΑ και Ισραήλ εξαπολύουν τον όλεθρο. Με διαρκείς βομβαρδισμούς στο Λίβανο για τον αφοπλισμό της Χεζμπολάχ, ακόμα και αν αυτό σημαίνει νέο εμφύλιο πόλεμο στη χώρα. Με επαναλαμβανόμενες επιθέσεις κατά των Χούθι της Υεμένης. Με τον βομβαρδισμό του Κατάρ στις αρχές του Σεπτεμβρίου. Με την επίθεση στο υπουργείο Άμυνας στη Δαμασκό και τις νέες επιθέσεις σε Συρία και Λίβανο τον Δεκέμβριο. Η οργή που συσσωρεύεται στις αραβικές μάζες είναι τεράστια, ιδιαίτερα με τις βαθιές ταπεινώσεις που δέχονται από τη στάση των αντιδραστικών τους καθεστώτων (Αίγυπτος, Σ. Αραβία, Ιορδανία κ.λπ.).

Στη **Συρία** η «δημοκρατική Δύση»

προώθησε ως «ελευθερωτή» το σκοταδιστικό συνονθύλευμα των ισλαμιστών του Τζολάνι ανατρέποντας το αντιδραστικό καθεστώς Άσαντ. Μέσα στη χρονιά που πέρασε το καθεστώς Τζολάνι, όχι μόνο δε σταθεροποιήθηκε όπως θα επιθυμούσαν οι ΗΠΑ, αλλά με τη σφαγή χιλιάδων μειονοτικών πληθυσμών που εξαπέλυσε, άνοιξε ένας νέος κύκλος αίματος και αποσταθεροποίησης της χώρας, που την οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον διαμελισμό.

Στον **Ειρηνικό**, η Ιαπωνία κλιμακώνει τις προκλήσεις ότι θα εμπλακεί σε περίπτωση επέμβασης της Κίνας στην Ταϊβάν. ΗΠΑ και Ν. Κορέα υπέγραψαν πρόσφατα συμφωνία για τη ναυπήγηση πυρηνικών υποβρυχίων, με βάση την οποία η τελευταία επεκτείνει την αρμοδιότητά της να εμπλουτίζει ουράνιο (απαραίτητο στα πυρηνικά όπλα).

Η **Βενεζουέλα** είναι ο επόμενος στόχος των ΗΠΑ, όχι μόνο για τα πετρέλαιά της (τα μεγαλύτερα αποθέματα του πλανήτη), αλλά και για την ανατροπή της Μπολιβαριανής Επανάστασης στη χώρα εδώ και 27 χρόνια. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, ένα ακόμη αμερικανικό πραξικόπημα εξυφαίνεται, αυτή τη φορά εναντίον της κυβέρνησης Μαδούρο. Με την κινητοποίηση 15.000 πεζο-ναυτών, πολεμικών αεροσκαφών, πλοίων και αεροπλανοφόρων στην περιοχή. Με βομβαρδισμούς σε καΐκια σκοτώνοντας δεκάδες. Με τα γνωστά προσχήματα περί «διακίνησης ναρκωτικών», που πάντα επιστράτευαν οι ΗΠΑ ως πρόφαση για τα πραξικοπήματα και τις επεμβάσεις τους σε όλη τη Λατινική Αμερική.

Με κάθε μέσο ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός προσπαθεί να επαναφέρει την κυριαρχία του στην «αυλή» του, τη **Λ. Αμερική**. Με ανάλογες απειλές επέμβασης με πρόσχημα τη «διακίνηση ναρκωτικών» σε Μεξικό και Κολομβία. Με εκβιασμούς ότι οι ΗΠΑ θα αποσύρουν το «πακέτο διάσωσης» δεκάδων δις στην Αργεντινή, που χάρισαν στις εκλογές του Οκτώβρη τη νίκη με 40% στον ακραίο νεοφιλελεύθερο και ακροδεξιό Μιλέι. Με την προώθηση στην εξουσία στη Χιλή του συνασπισμού δεξιών κομμάτων με επικεφαλής τον Χοσέ Αντόνιο Καστ, ακροδεξιό οπαδό του δικτάτορα Πινοσέτ.

Η χρονιά έκλεισε με τις αεροπορικές επιθέσεις των ΗΠΑ που έπληξαν περιοχές της βορειοδυτικής Νιγηρίας. Στόχος δεν είναι μόνο οι τεράστιοι φυσικοί πόροι και η σημαντική οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Αλλά και η ανάγκη να μπει μια σφήνα στη ζώνη του Σαχέλ, όπου οι δυτικοί ιμπεριαλιστές έχουν υποστεί βαριά ήττα (κυρίως η Γαλλία), με ταυτόχρονη διείσδυση της Κίνας και της Ρωσίας.

Ευρώπη: πολιτική κρίση – άνοδος της ακροδεξιάς

Σε Γερμανία και Πορτογαλία, η πολιτική κρίση έχει φέρει στην αξιωματική αντιπολίτευση ακροδεξιούς, υποστηρικτές των Ναζί και του δικτάτορα Σαλαζάρ αντίστοιχα: το AfD (Εναλλακτική για τη Γερμανία) πήρε 20,8%, ενώ το πορτογαλικό Σέγκα (Αρκετά) 22,8%,
...συνέχεια από την σελίδα 14

ενώ «αριστεροί» και «προοδευτικοί» πληρώνουν την υποστήριξη των νεοφιλελεύθερων και ιμπεριαλιστικών πολιτικών. Και στις δύο χώρες τα κυβερνώντα κόμματα (χριστιανοδημοκρατικό CDU, δεξιό σοσιαλδημοκρατικό PSD) δεν έχουν αυτοδυναμία. Η αυξανόμενη αστάθεια των κυβερνητικών σχηματισμών, που συχνά προκύπτουν αναγκαστικά ως συνασπισμοί κομμάτων, είναι ένα εντεινόμενο δείγμα της πολιτικής κρίσης στην Ευρώπη.

Στη Σερβία, το σιδηροδρομικό έγκλημα στο Νοβι Σαντ, λειτούργησε ως αφορμή για ένα φοιτητικό κύμα οργής και κινητοποιήσεις με διάρκεια και αποφασιστικότητα ενάντια στην κυβέρνηση, οδηγώντας τον πρωθυπουργό Βούτσεβιτς σε παραίτηση. Μια μεγάλη κοινωνική έκρηξη, παρά τη δυσκολία να εκφραστεί και να οργανωθεί μέσα από κάποια αριστερή πολιτική δύναμη, λόγω της κρίσης του εργατικού και επαναστατικού κινήματος.

Στις ΗΠΑ, η εκλογή Μαμντάνι στη δημαρχία της Νέας Υόρκης δείχνει την τεράστια κοινωνική και πολιτική πόλωση στο εσωτερικό των ΗΠΑ, μια μαζική απόρριψη των πολιτικών Τραμπ, παρότι μπορεί να αποδειχθεί ξανά ένας αποπροσανατολισμός των εργαζόμενων και φτωχών λαϊκών μαζών μέσω «προοδευτικών» προσώπων γύρω και μέσα από το Δημοκρατικό Κόμμα.

Αγώνες ενάντια στον Πόλεμο και την Καταστολή

Μετά από επιδρομές της ICE εναντίων μεταναστών στις 6/6, ξέσπασαν μεγάλες κινητοποιήσεις και συγκρούσεις στο Λος Άντζελες. Ο Τραμπ επιστράτευσε πεζοναύτες και εθνοφρουρά, ενώ λίγο αργότερα το κίνημα προχώρησε σε δράση σε όλες τις ΗΠΑ με το σύνθημα “No Kings”: έγιναν διαδηλώσεις σε 2.000 πόλεις με συμμετοχή 5-6 εκ. ενάντια στον αυταρχισμό της κυβέρνησης Τραμπ.

Στις 15/6, πραγματοποιήθηκε η Παγκόσμια Ημέρα Δράσης ενάντια στη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού, με κινητοποιήσεις σε πάνω από 30 χώρες και από τις 5 ηπείρους, με μεγάλη μαζικότητα ιδιαίτερα στην Ευρώπη.

Στις 9/6, το πλοιάριο “Madleen” δέχτηκε παράνομο και πειρατικό ρεσάλτο από το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ σε διεθνή ύδατα, ενώ προσπαθούσε να σπάσει τον αποκλεισμό της Γάζας και να μεταφέρει ανθρωπιστική βοήθεια. Τα μέλη του πλοιαρίου απήχθησαν βίαια και απελάθηκαν, ενώ το φορτίο κατασχέθηκε. Άμεσες ήταν οι κινητοποιήσεις καταγγελίας της επίθεσης, ενώ το κίνημα αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό γνώρισε μια νέα ακμή. Λίγο αργότερα, στην Ιταλία, πραγματοποιήθηκαν γενικές απεργίες επειδή χτυπήθηκε η επόμενη αντίστοιχη αποστολή προς τη Γάζα (του στολίσκου Global Somud Flotilla): κίνηση που σημαδεύει το αντιπολεμικό κίνημα, καθώς θέτει στην επικαιρότητα το ζήτημα της Πολιτικής Απεργίας.

ΚΑΠ: Κοινή Αγροτική Καταστροφή με ΟΠΕΚΕΠΕ και MERCOSUR – Οι αγρότες στα μπλόκα της επιβίωσης

Πανευρωπαϊκά, οι αγρότες βρίσκονται σε κατάσταση συναγερμού, καθώς η συμφωνία Mercosur της ΕΕ με χώρες της Λ. Αμερικής έρχεται να βάλει ταφόπλακα στην ευρωπαϊκή αγροτική παραγωγή. Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θέλουν αφενός να κόψουν τις αγροτικές επιδοτήσεις, ώστε να χρηματοδοτούν την «πολεμική οικονομία», αφετέρου προκρίνουν τις φτηνές εισαγωγών αμφίβολων ή επικίνδυνων προϊόντων, για να ρίξουν το επίπεδο διαβίωσης και τους μισθούς των εργαζόμενων στην Ευρώπη. Τον Είχαμε μεγάλες και βίαιες κινητοποιήσεις στη Γαλλία και κυρίως στο Βέλγιο, ενάντια στην έδρα της ΕΕ στις Βρυξέλλες, σχεδόν παράλληλα με το φούντωμα των αγροτικών μπλόκων στην Ελλάδα._

Τρεις μεγάλοι επαναστάτες
πρότυπα για κάθε εργαζόμενο και νέο

Ο Γενάρης έχει σημαδέψει την ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος με τον θάνατο τριών από τους μεγαλύτερους επαναστάτες μαρξιστές του 20ού αιώνα. Οι δολοφονίες των γερμανών επαναστατών Καρλ Λίμπκνεχτ και Ρόζα Λούξεμπουργκ στις 15 Ιανουαρίου του 1919 από τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία και ο θάνατος του Λένιν στις 21 Ιανουαρίου του 1924, σηματοδοτούν την ολοκλήρωση του επαναστατικού κύματος που σάρωσε την Ευρώπη μετά τον Α΄ Π.Π., μια περίοδο που στιγματίστηκε από τεράστιες νίκες (τον θρίαμβο της Οκτωβριανής επανάστασης και την ίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους), αλλά και από μεγάλες προδοσίες για το εργατικό κίνημα.

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ γεννήθηκε στην Πολωνία το 1870 από φτωχή εβραϊκή οικογένεια και πολύ νωρίς στη ζωή της ήρθε σε επαφή με το σοσιαλιστικό κίνημα. Έπαιξε κεντρικό ρόλο στην ίδρυση του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος Πολωνίας και Λιθουανίας, ενώ στη συνέχεια εντάχθηκε στην αριστερή πτέρυγα του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος Γερμανίας (SPD). Με το θεωρητικό της έργο, πολέμησε σκληρά ενάντια στον αναθεωρητισμό του μαρξισμού από την τάση του Μπέρνσταϊν που υποστήριζε μια «ειρηνική μετάβαση στον σοσιαλισμό» μέσα από τη διαρκή ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και μεταρρυθμίσεις υπέρ της εργατικής τάξης. Σε αυτό το πλαίσιο εξέδωσε την μπροσουρά «Μεταρρύθμιση ή επανάσταση», υποστηρίζοντας την ανάγκη ανατροπής του καπιταλισμού από την εργατική τάξη μέσα από μια κοινωνική επανάσταση, καταγγέλλοντας την κοινοβουλευτική πορεία που φαινόταν να παίρνει το SPD. Απέναντι στον επερχόμενο πόλεμο, η Λούξεμπουργκ πρότεινε όλα τα εργατικά κόμματα της Ευρώπης να δεσμευθούν ότι θα κηρύξουν γενική απεργία σε περίπτωση ξεσπάσματος του πολέμου. Ωστόσο το 1914 το SPD υπερψήφισε τον πολεμικό προϋπολογισμό, σε μια από τις μεγαλύτερες προδοσίες που έχει δει στην ιστορία του το παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Έτσι η Λούξεμπουργκ μαζί με άλλους επαναστάτες ίδρυσε το 1916 την «Ένωση Σπάρτακος», η οποία ανέπτυξε σημαντική αντιπολεμική δράση και αποτέλεσε τον πρόδρομο του ΚΚ Γερμανίας.

Ο Καρλ Λίμπκνεχτ γεννήθηκε στη Λειψία το 1871 σε οικογένεια σοσιαλιστών. Και αυτός τάχθηκε στην αριστερή πτέρυγα του SPD και μαζί με τη Λούξεμπουργκ εναντιώθηκε στον ρεβιζιονισμό του Μπέρνσταϊν και την προσήλωση του κόμματος στον κοινοβουλευτισμό. Ταυτόχρονα, διακρίθηκε για την αντιπολεμική του δράση σε μια περίοδο που ήταν φανερό ότι οι αστικές τάξεις της Ευρώπης προετοιμάζονταν για πόλεμο. Ήδη από το 1907 εξέδωσε το βιβλίο «Μιλιταρισμός και αντι-μιλιταρισμός» αναδεικνύοντας τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του πολέμου, αλλά και τη σημασία της αντιπολεμικής δράσης του κόμματος. Το 1915 με το βιβλίο «Ο κύριος εχθρός είναι στη χώρα μας!», υποστήριξε τις ντεφετιστικές

απόψεις του Λένιν και των μπολσεβίκων, δηλαδή την ανάγκη μετατροπής του πολέμου σε επανάσταση ενάντια στην εγχώρια αστική τάξη. Βλέποντας την προδοσία του SPD συμμετείχε και αυτός στην ίδρυση της «Ένωσης Σπάρτακος» και έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην οργάνωση του αντιπολεμικού κινήματος, παρά τις συλλήψεις και τις φυλακίσεις από το αστικό καθεστώς. Το 1919 συμμετείχε στην Εξέγερση των Σπαρτακιστών, παρά το γεγονός ότι τη θεωρούσε πρώιμη. Η εξέγερση πνίγηκε στο αίμα από τη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση, ενώ οι Λίμπκνεχτ και Λούξεμπουργκ δολοφονήθηκαν στις 15 Ιανουαρίου 1919 από τα Freikorps (ένοπλες ακροδεξιές πολιτοφυλακές, πρόδρομοι των ναζιστικών ταγμάτων).

Ο Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνοφ, γνωστός ως Λένιν, γεννήθηκε το 1870 σε μια επαρχιακή πόλη της Ρωσικής Αυτοκρατορίας. Το 1894 έφτασε στην Αγία Πετρούπολη και από νωρίς ήρθε σε επαφή με το σοσιαλιστικό κίνημα και τους μαρξιστικούς ομίλους της πόλης, τους οποίους αργότερα κατάφερε να ενοποιήσει σε ενιαία πολιτική οργάνωση με όνομα «Ένωση της πάλης για τη χειραφέτηση της εργατικής τάξης». Παρά τις διώξεις, τις εξορίες και τις φυλακίσεις από το τσαρικό καθεστώς, ο Λένιν δεν σταμάτησε ποτέ την επαναστατική του δράση. Ταυτόχρονα, μέσα από το θεωρητικό του έργο άσκησε σφοδρή κριτική σε κάθε διαστρέβλωση του μαρξισμού και έθεσε τις βάσεις για την πραγματοποίηση της Οκτωβριανής επανάστασης. Ήταν ο πρώτος μαρξιστής που κατανόησε σε βάθος τον χαρακτήρα του ιμπεριαλισμού ως μια εποχή «πολέμων, επαναστάσεων και αντεπαναστάσεων», φέρνοντας στο προσκήνιο την επικαιρότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Με το βιβλίο «Κράτος και επανάσταση», έριξε το σύνθημα του τσακίσματος του αστικού κράτους και της αντικατάστασής του από μια εργατική δημοκρατία. Ακόμη στο έργο του «Τι να κάνουμε;» διακήρυξε την ανάγκη ενός επαναστατικού κόμματος, δηλαδή την ανάγκη ανεξάρτητης οργάνωσης της πρωτοπορίας των εργαζομένων, προκειμένου να καθοδηγήσουν την εργατική τάξη προς την επανάσταση και τον σοσιαλισμό. Με αυτά τα θεωρητικά εργαλεία οργάνωσε και καθοδήγησε το κόμμα των Μπολσεβίκων προς την Οκτωβριανή επανάσταση. Μετά τη νίκη της, ίδρυσε την Κομμουνιστική Διεθνή για την εξάπλωση της παγκόσμιας επανάστασης. Πέθανε σε ηλικία 54 ετών, αφήνοντας πίσω μια τεράστια παρακαταθήκη για τον μαρξισμό και το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

Σήμερα, εργαζόμενοι και νεολαία πρέπει να παραδειγματιστούμε από αυτούς τους μεγάλους επαναστάτες, που ακόμη και στις πιο δύσκολες συνθήκες κράτησαν ψηλά το λάβαρο του διεθνισμού και της σοσιαλιστικής επανάστασης. Απέναντι στους πολεμικούς σχεδιασμούς NATO και ΕΕ που απειλούν να σύρουν τους λαούς σε έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο, να στήσουμε ένα μαχητικό αντιπολεμικό κίνημα που όπως έλεγε και ο Λίμπκνεχτ, θα παλέψει ενάντια στον εσωτερικό εχθρό, τις εγχώριες αστικές τάξεις. Για μια κοινωνία χωρίς πολέμους, φτώχεια και εξαθλίωση για μια κοινωνία σοσιαλιστική.

Ζελένσκι και ΕΕ δεν αποδέχονται την προφανή ήττα

Τον Ιανουάριο συμπληρώνονται 4 χρόνια από την έναρξη της «ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης» της Ρωσίας ενάντια στην Ουκρανία με σκοπό την επιβολή καθεστώτος ουδετερότητας και την αποτροπή της εισόδου της στο ΝΑΤΟ, που επεδίωκε μανιασμένα το δυτικόφιλο και φιλοναζιστικό καθεστώς Ζελένσκι με την καθοδήγηση των ΗΠΑ και την υποστήριξη της ΕΕ. Χάρη στην γιγάντια στρατιωτική και οικονομική τους βοήθεια, η Ουκρανία άντεξε 4 χρόνια πολέμου. Το αποτέλεσμα αυτής της σύγκρουσης στο πεδίο είναι η Ρωσία να ελέγχει το 1/5 των εδαφών της Ουκρανίας (και της Κριμαίας) και σε αυτά το 90% του Ντονμπάς, το 75% των περιφερειών της Ζαπορίζια (και του πυρηνικού εργοστασίου), της Χερσώνας και μικρότερα τμήματα σε Χάρκιβ, Μικολάιβ, Νντι-προπετρόβσκ.

Ο ρωσικός στρατός συνεχίζει αργά αλλά σταθερά την προώθησή του, καθώς εμπλέκεται σε πόλεμο εντός κατοικημένων περιοχών και δεν χρησιμοποιεί την μέθοδο Νετανιάχου που ισοπεδώνει κατοικημένες περιοχές. Ο ουκρανικός στρατός επιδιέχεται σε υπεράσπιση χαρακωμάτων και σε επιθέσεις εξ αποστάσεως με drones και βρετανικούς πυραύλους storm shadow, κυρίως ενάντια στις ενεργειακές υποδομές της Ρωσίας. Ωστόσο τα περιθώριά του έχουν εξαντληθεί. Ο μέσος όρος ηλικίας των ουκρανών στρατιωτών είναι 42 έτη και με πολλούς θοάρηδες. Στον αντίποδα, 54 χιλιάδες έχουν κηρυχτεί λιποτάκτες, 250 χιλιάδες στρατευμένοι δεν παρουσιάστηκαν στις μονάδες τους, ενώ υπολογίζεται πως τουλάχιστον 200 χιλιάδες νέοι Ουκρανοί έχουν καταφύγει στη Γερμανία για να αποφύγουν την στράτευση. Τώρα μετά τις τακτικές βίαιες στρατολόγησες σε δρόμους και λεωφορεία, απομένει η επιστράτευση στα 17-18 και αυτή των γυναικών! Η ουκρανική νεολαία και κοινωνία θυσιάζονται στο βωμό των «πραγματεύσεων» του Ζελένσκι.

Η μεταστροφή των ΗΠΑ μετά την εκλογή Τραμπ α) στο φόρτωμα του οικονομικού βάρους του πολέμου της Ουκρανίας στους Ευρωπαίους, β) στην προσπάθεια διευθέτησης της σύγκρουσης σε συνεργασία με τη Ρωσία, αποδεχόμενοι τα αποτελέσματα στο πεδίο και αρνούμενοι να έχουν άμεση εμπλοκή στον πόλεμο, τράβηξαν το χαλί κάτω από τα πόδια του Ζελένσκι. Αυτός όμως στηριζόμενος στους Ευρωπαίους συνεχίζει να αρνείται να υπογράψει την ήττα τους, θυσιάζοντας χιλιάδες Ουκρανούς κάθε εβδομάδα αλλά και βυθιζόμενος και ο ίδιος σε χειρότερα αδιέξοδα. Ήδη πέρα από την προώθηση των Ρώσων, η μισή περιφέρεια του Κιέβου είναι χωρίς ρεύμα/θέρμανση, με βαρύ χειμώνα, ενώ οι επιθέσεις σε άλλες περιοχές όπως η Οδησός απειλούν με διακοπή τους θαλάσσιους δρόμους της Ουκρανίας.

Η Ρωσία έχει δεχτεί και αυτή σημαντικά πλήγματα στις υποδομές της (σε διωλιστήρια και εγκαταστάσεις αερίου) με αποτέλεσμα να περιορίσει σημαντικά τις εξαγωγές ενέργειας για να καλύψει τις

δικές της ανάγκες, ενώ το ίδιο έκανε και με τις εξαγωγές όπλων. Ωστόσο, δείχνει αντοχή στις πιέσεις, ο Πούτιν διατηρεί κοινωνική αποδοχή και είναι αποφασισμένοι να δρέψουν τους καρπούς της νίκης τους που αποτυπώθηκαν στην συμφωνία Τραμπ - Πούτιν μετά την συνάντηση στην Αλάσκα. Αυτή περιείχε τις βασικές επιδιώξεις των Ρώσων για το εδαφικό και για το ουδέτερο καθεστώς της Ουκρανίας. Ωστόσο ο Ζελένσκι σε συνεργασία με τους Ευρωπαίους προχωράει σε ένα νέο σχέδιο που άλλαξε σε διάφορα σημεία τα συμφωνημένα μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας. Αρνείται τη συνταγματική κατοχύρωση της μη ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, αυξάνει το όριο των στρατιωτικών δυνάμεων της Ουκρανίας σε καιρό ειρήνης, απαλείφει άλλους όρους από τα 27 σημεία της συμφωνίας Τραμπ-Πούτιν και για το εδαφικό δηλώνει πως θα το θέσει σε δημοψήφισμα ζητώντας εκεχειρία 2 μηνών για να το οργανώσει. Ακόμα και ο Τραμπ δήλωσε μετά τη συνάντηση με τον Ζελένσκι στις 28/12, πως καταλαβαίνει τον Πούτιν που πιθανά δεν θα αποδεχθεί αυτές τις προτάσεις! Η Ρωσία δηλώνει πως αν δεν υπάρξει συμφωνία με βάση τους όρους της Αλάσκα, θα επιτύχει τους στόχους της δια της βίας. Μετά το χριστουγεννιάτικο μήνυμα του Ζελένσκι που ευχήθηκε τον θάνατο του Πούτιν και την ρωσική καταγγελία για απόπειρα επίθεσης με 90 drones στην θερινή κατοικία του Πούτιν αμέσως μετά τη συνάντηση Τραμπ-Ζελένσκι, υπάρχει η υποψία αλλαγής πλευράς της Ρωσίας στη διαπραγμάτευση, με σκλήρυνση της στάσης της στους όρους αλλά και στο πεδίο.

Τα σχέδια Τραμπ – Οι τυχοδιωκτισμοί των Ευρωπαίων

Ο Τραμπ προσέφερε εγγυήσεις ασφαλείας στην Ουκρανία για 15 έτη ψηφισμένες από το Κογκρέσο, οπότε και απολύτως δεσμευτικές (ο Ζελένσκι ζητούσε 50 χρόνια) με την προϋπόθεση ο Ζελένσκι να αποδεχτεί το σχέδιό του. Δήλωσε πως οι Ευρωπαίοι θα αναλάβουν μεγάλο μερίδιο του οικονομικού βάρους των εγγυήσεων, χωρίς όμως να στείλουν στρατό. Ότι το άρθρο 5 του ΝΑΤΟ επιδέχεται διάφορες ερμηνείες και πως αν δεν επιτευχθεί τώρα συμφωνία, ο πόλεμος θα συνεχιστεί επ' αόριστον με δυσάρεστες συνέπειες για τους Ουκρανούς. Η επιδίωξη του Τραμπ είναι να υπάρξει συμφωνία υπό την σκεπή της «Επιτροπής Ειρήνης» με πρόεδρο τον ίδιο που θα επιτηρεί την τήρηση της συμφωνίας στα πρότυπα της Μ. Ανατολής και θα υποκαθιστά πλέον τον απενεργοποιημένο από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές, ΟΗΕ. Να φορτώσει το οικονομικό βάρος της ανοικοδόμησης της Ουκρανίας

ύψους 1 τρισ. ευρώ στους Ευρωπαίους. Να ξεκινήσει η απρόσκοπτη εκμετάλλευση πρώτων υλών της Ουκρανίας που έχουν παραχωρηθεί ήδη από τον Ζελένσκι στις ΗΠΑ. Να ξεκινήσει η απρόσκοπτη πώληση αμερικανικής ενέργειας και όπλων σε Ευρώπη και Ουκρανία. Να ηρεμήσουν οι σχέσεις με Ρωσία, ώστε να επικεντρωθεί ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός σε άλλα σημεία. Στη προσπάθεια επανακαθυπόταξης της πίσω αυλής τους (Βενεζουέλα/Λ. Αμερική), στην εδραίωση της θέσης τους μέσω του Ισραήλ στη Μ. Ανατολή και κυρίως στη σύγκρουση με την Κίνα.

Οι Ευρωπαίοι, αρνούμενοι αλαζονικά να αποδεχτούν την ήττα, σπρώχνουν τον Ζελένσκι σε διαρκείς υπαναχωρήσεις ώστε να συνεχίζεται η σύγκρουση και να ταΐζουν διαρκώς τη μαύρη τρύπα της Ουκρανίας με δισ. ευρώ. Στην πρόσφατη σύνοδο της ΕΕ συζήτησαν για ένα νέο δάνειο 90 δισ. για τα επόμενα δύο χρόνια ώστε να αποφευχθεί η πλήρης χρεοκοπία της Ουκρανίας – δεν κατέληξαν παρά τις πιέσεις της Κομισιόν σε χρήση των «παγωμένων» ρωσικών αποθεμάτων με κύρια άρνηση του Βελγίου, δίνουν χρονοδιάγραμμα ένταξης της Ουκρανίας στην ΕΕ, ενώ πιέζουν για άμεση ψήφιση του δημοσιονομικού σχεδίου (2028-2034) που θα στρέψει πλήρως την οικονομία της ΕΕ στην πολεμική βιομηχανία ως μέσο οικονομικής «ανάπτυξης». Η Γερμανία που έχει τον κύριο ρόλο σε αυτή την μεταστροφή, έχει αποφασίσει να καλύψει το έλλειμμα ανταγωνιστικότητας της γερμανικής βιομηχανίας, κυρίως απέναντι στην Κίνα, λόγω τεχνολογικής ανεπάρκειας, ακριβής ενέργειας κ.ά. με την στροφή στην μαζική παραγωγή όπλων. Αυτό προϋποθέτει την εμπέδωση στις ευρωπαϊκές κοινωνίες του φόβου του «κακού» (τώρα η Ρωσία) και του πολέμου. Βέβαια, η μαζική παραγωγή όπλων, προϋποθέτει και τη χρήση τους ώστε να παράγονται καινούρια. Οι βιομηχανίες όπλων και η αστική τάξη που επενδύει εκεί, επιχειρούν και αυτό με την συνέχιση των πολεμικών συγκρούσεων. Η παγκόσμια αγορά όπλων εκτοξεύτηκε στα 3 τρισ. για το 2025, διπλάσια από το 2021. Ακόμα και δαπάνες για τις πράσι-

νες τεχνολογίες κατευθύνονται σε αγορές όπλων με την αιτιολογία ότι αυτά διασφαλίζουν την βιώσιμη ανάπτυξη (50 δισ. σε 4 χρόνια!). Τα σχέδια αυτής της πολεμοκάπηλης και επικίνδυνης ελίτ που έχουν ως πυρήνα την επαναστρατιωτικοποίηση της Γερμανίας και την αναβίωση του πολεμικού γερμανικού ιμπεριαλισμού (τελικά προς όφελος των ΗΠΑ), είναι σχέδια ατεκμηρίωτα και εκτός της σημερινής πραγματικότητας που αναδεικνύει ως κυρίαρχους παίκτες στην παγκόσμια σκακιέρα τις ΗΠΑ και το μπλοκ Ρωσίας-Κίνας. Η μη αποδοχή της οριστικής ιστορικής υποβάθμισης του ευρωπαϊκού καπιταλισμού και της ιμπεριαλιστικής της συγκρότησης, μπορεί να οδηγήσει σε νέα καταστροφή της Ευρώπης και κυρίως στη σφαγή και εξαθλίωση των ευρωπαίων εργαζόμενων και νέων. Η γκεμπελική προπαγάνδα της Κομισιόν, αν δεν απαντηθεί από το αντιπολεμικό κίνημα και τις κοινωνικές διεκδικήσεις, αν δεν αποδομηθεί πολιτικά από τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος ενάντια στην «Συμμαχία των Πρόθυμων», θα μας οδηγήσει στα χνάρια της Ουκρανίας. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, αδιαφορώντας για τις φανερές αλλαγές στην αντιμετώπιση της Ρωσίας (συμφωνία Αλάσκα, άδεια Ζελένσκι, αποδοχή ρώσων αθλητών στην FIFA κ.ά.) συνεχίζει να σιγοντάρει τους ευρωπαϊκούς λεονταρισμούς. Ενώ το πρόσφατο χτύπημα σε (άδειο) δεξαμενόπλοιο που δουλεύει με τη Ρωσία από ουκρανικά/δυτικά drones σε διεθνή ύδατα, 100 χιλιόμετρα νότια της Κρήτης αναδεικνύει ακόμα μια φορά τον ύποπτο ρόλο ακόμα και επιχειρησιακά του ελληνικού καπιταλισμού σε αυτόν τον πόλεμο.

Οι ταξικοί αγώνες μας σε κάθε κοινωνικό πεδίο και ζήτημα για την ανατροπή της αντεργατικής, πολεμοκάπηλης κυβέρνησης της ΝΔ, θα είναι η χρησιμότερη συνεισφορά μας στην επίτευξη της ειρήνης και της απόκρουσης των ιμπεριαλιστικών σχεδίων για γενικευμένο πόλεμο.